

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо
про
Україну!

Рік 125, ЧИСЛО 19, П'ЯТНИЦЯ, 11 ТРАВНЯ 2018 РОКУ

1893

Vol. 125, No. 19, FRIDAY, MAY 11, 2018

\$2.00

ПРОВІДНА ТЕМА ДНЯ

Ліва напасть

Петро Часто

Добра річ – демократія! Бо надає можливість найрозумнішим в суспільстві людям висловити свої думки, погляди та ідеї. Кепська річ – та сама демократія! Бо надає таку ж можливість брехунам, негідникам, наклепникам. І проблема не в тому, що нікому не затулиш рота, навіть з найчорнішим піднебінням, а в тому, що ми вже живемо, як стверджують чутливі до стану суспільної моралі автори, в епоху постправди – коли брехня перемагає, залишаючись неспростованою, нерозвінчаною. Сучасні інформаційні технології, швидко і надшвидко розвиваючись, давали надію на швидке і надшвидке порозуміння між людьми і країнами, надію на глобальне піднесення, розвій. Вона виявилася ілюзією. Цифрова електроніка відкрила шлюзи, через які потекли в наївний людський світ брудні ріки постправди. На тисячах і мільйонах інтернетних веб-сторінок треба, як то кажуть, вдень з вогнем шукати, аби натрапити на щось справді корисне для душі і розуму. А шкідливого, отруйного – ріки і моря.

Звісно ж, жоден з текстів, який в ідеальному суспільстві правди не мав би права на існування, не починається словами: „Ми будемо вам брехати“. Ні, зло завжди приходить в одягах добра, брехня – в одягах правди. Розрахунок – на те, що в цьому випадку мало хто буде дошукуватися істини. І горе людині, на котру навмисне кинуть болотом. Тоді всі інші здвигують плечима: чи він украв, чи в нього вкрали, але факт, що замішаний в якійсь крадіжці.

Найбільший, неперевершений успіх в людській історії мала просто така пекельна підміна добра злом у сталінському більшовизмі і всій післясталінській радянщині. Брехня була така вишукана, така зваблива, така тріумфальна, що й чимало інтелектуалів у вільному світі захоплено роззявляли перед нею роти. Оскільки далеко не всі з них прозріли, як от, наприклад, великий француз Андре Жід, і покалися, то заподатливі носії радянської брехні відтворюють себе в наступних поколіннях.

Нема на це ради і в Америці, провідниці світової демократії. Хоч дуже дивує та обставина, що досі діє таке ніби вже дискредитоване джерело всесвітньої фальші, як політична лівизна. Особливо дивує й обурює нас, українців, бо коли фальшива велич лівих ідей все ще пишеться на якомусь політичному прапорі, а праві ідеї кидаються під ноги, то це завжди використовують вороги України, вороги її історичної боротьби за свободу і незалежність.

Тому варто добре поміркувати над цією подією. 25 квітня конгресмен Ро Ханна і ще 56 інших членів Палати Представників звернулися до Державного департаменту з листом відверто наклепницького змісту, звинувачуючи сьогоденні українську і польську держави у „фінансуванні антисемітизму“ і грубо спотворюючи історію української національно-визвольної боротьби. „Доказом“ антисемітизму і „вшановуванням нацистських колабораціоністів“ автори листа вважають

(Закінчення на стор. 19)

В Україні вшанували пам'ять загиблих

КИЇВ. – У містах і селах України 9 травня відбулося вшанування пам'яті загиблих під час Другої світової війни. Президент України Петро Порошенко, Прем'єр-міністр Володимир Гройсман та інші офіційні особи разом з ветеранами Другої світової війни взяли участь у церемонії.

Урочиста хода пройшла до могили Невідомого солдата, де президент поклав квіти, також було встановлено вінок зі стрічкою національних кольорів.

Присутні вшанували пам'ять загиблих героїв хвилиною мовчання. Після цього на території Національного музею історії України у Другій світовій війні відбулася церемонія складання військової присяги майбутніми бійцями 101-ої окремої бригади.

Перед її початком П. Порошенко заявив, що у тій війні українці відіграли надзвичайно важливу роль, також у лавах Української Повстанської Армії. Він зауважив, що пам'ять про колосальні людські жертви Другої світової війни, про тисячі дощенту зруйнованих міст і спалених сіл вкотре застерігає світ від небезпеки повторення подібної катастрофи.

„І так само, як наші предки боронили Україну від нацистського нашествя, ми тепер захищаємо нашу славу Україну від московської орди“, – сказав П. Порошенко.

Офіційне інтернет-представництво Президента України, Радіо Свобода

Президент України Петро Порошенко покладає квіти до могили Невідомого солдата. (Фото: Офіційне інтернет-представництво Президента України)

Конгрес Українців Канади зустрівся з Міністром закордонних справ України

ТОРОНТО. – Провідники української громади зустрілися з Міністром закордонних справ України Павлом Клімкіним в Торонті. Павло Грод, президент Конгресу Українців Канади, очолив громадську делегацію.

На зустрічі 22-го квітня також були присутні

Надзвичайний і Повноважний Посол Канади в Україні Роман Ващук, Надзвичайний і Повноважний Посол України в Канаді Андрій Шевченко та Борис Вжесневський, депутат

(Закінчення на стор. 18)

Міністр закордонних справ України Павло Клімкін на зустрічі з провідниками української громади в Канаді. (Фото: КУК)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Росія захопила риболовецьке судно

КИЇВ. – 4 травня Україна заявила категоричний протест проти незаконного затримання Російською Федерацією українського риболовецького судна ЯМК 0041 та його екіпажу поблизу Кримського узбережжя. Протиправна агресія Росії не змінює статус Криму як частини суверенної території України. Україна залишається прибережною державою по відношенню до акваторій, прилеглих до Криму, включаючи територіальне море, що простягається на 12 морських миль від його узбережжя. Затримання Росією риболовецького судна є узурпацією суверенних прав України по відношенню до цих акваторій і становить порушення Конвенції ООН з морського права, а також звичаєвого міжнародного права. Україна вимагає невідкладно звільнити риболовецьке судно та його екіпаж. (МЗС України)

■ Україна заперечує антисемітизм

КИЇВ. – Міністерство закордонних справ України 4 травня заявило, що в Україні рішуче відкидають будь-які інсинуації та звинувачення у нібито зростанні проявів антисемітизму на території держави. Україна послідовно засуджує будь-які прояви нетерпимості чи публічні антисемітські заклики, а правоохоронні органи розслідують та притягають до відповідальності кожного винного у таких правопорушеннях, каже МЗС. Подібні ганебні провокації часто інспіровані кремлівським режимом, який намагається розхитати політичну ситуацію та вкотре кинути на Україну тінь антисемітизму. Протягом 2017 року в Україні не було встановлено жодного випадку насильства на ґрунті антисемітизму, а за результатами опитування „PEW Research Center” рівень антисемітизму в Україні є найнижчим у Центральній-Східній Європі. (МЗС України)

■ Савченко має адвоката

КИЇВ. – 6 травня адвокатом народного депутата Надії Савченко став Олександр Шадрін, відомий захистом колишньої голови Слов'янська Нелі Штепи, яку звинувачували в посяганні на територіальну цілісність України. Також О. Шадрін захищав антимайданівця Ігоря Кромського, відомого під прізвиськом „Топаз”. Н. Савченко інкримінують вчинення дій з метою насильницького повалення конституційного ладу та захоплення державної влади, посягання на життя державного чи громадського діяча, готування до терористичного акту, сприяння терористичній організації та незаконне поводження зі зброєю, боєприпасами і вибуховими речовинами („Укрінформ”)

■ Наймолодшому мільйонерів – сім років

КИЇВ. – За підсумками декларативної кампанії доходи у понад 1 млн. грн. за 2017 рік задекларували 4,063 платники податків в Україні. При цьому наймолодшому мільйонерів з Черкас – сім років, а найстаршому з Києва – 99 років. Про це повідомив 7 травня виконуючий обов'язки голови Державної фіскальної служби Мирослав Продан. Порівняно з відповідним періодом минулого року кількість мільйонерів зросла на 16 відс., або на 559 осіб. При цьому один громадянин задекларував дохід у розмірі понад 1 млрд. грн. Свої доходи громадяни-мільйонери отримали у вигляді доходів в банку, чужоземних доходів, від операцій з продажу рухомого та нерухомого майна, від успадкування. („Укрінформ”)

■ З Гренландії повернувся літак

КИЇВ. – 7 травня в Україну повернулися військово-літуні транспортної авіації Повітряних Сил України, які у Гренландії на військово-транспортному літаку Іл-76 впродовж чотирьох тижнів виконували завдання перевезення пального з авіабази США „Туле” на данську полярну станцію „Норд”. Очолював роботу українських авіаторів полковник Сергій Артеменко. Загалом було здійснено понад 50 летів, було перевезено майже 719 тис. літрів пального у внутрішніх баках літака та понад 25 тонн іншого вантажу. Завданням операції було перевезення літаком Іл-76 500 тис. літрів пального. („Укрінформ”)

ТОЧКА ЗОРУ

Росію врятує тільки капітуляція

Віталій Портников

Ракетний удар Сполучених Штатів та їхніх союзників по сирійських хемічних об'єктах обіцяє стати аж ніяк не єдиною реакцією Вашингтону на підтримку Москвою режиму Башара аль-Асада. Нові антиросійські санкції стосуватимуться саме відповідальності за Сирію.

Таким чином, в російсько-американських стосунках виникають відразу кілька санкційних пакетів. Один – у зв'язку з нападом Росії на Україну і окупацією Криму і Донбасу. Інший – через втручання Москви в президентські вибори у Сполучених Штатах. Третій – через дії Москви в Сирії.

Об'єкти цих пакетів можуть і не збігатися між собою, але всі разом вони б'ють по інтересах російського політичного керівництва і олігархів, підточують основи економіки країни.

Тому врегулювання в російсько-американських взаєминах більше не стосується якогось конкретного аспекту. Вирішити проблеми Донбасу – залишаться Крим, Сирія і втручання у вибори. Підеш з Сирії – залишається Україна. Пообіцяєш більше не лізти в чужі вибори – залишаться Сирія і Донбас.

Навіть президент США не зможе скасувати всі санкції, якщо залишаться невирішені проблеми. По суті, кілька різних пакетів санкцій, які запроваджуються за різні злочини і зловживання путінського режиму, і створюють добрий фундамент для угоди, про яку так любить говорити Президент Дональд Трамп.

Але що таке угода в умовах системного

впливу кількох різних санкційних пакетів?

Володимир Путін капітулювати не збирається. Рада Державної Думи обговорює законопроект, яким Москва збирається відповісти на нові американські санкції, які були запроваджені через втручання Москви у вибори і стосувалися інтересів наближених до В. Путіна олігархів і держкомпаній.

В. Путін хоче за них помститися. Ця помста ніяк не позначиться на американській економіці, але вдарить по інтересах звичайних росіян. А російський президент покаже, що він з Д. Трампом, як і раніше, на рівних. Ніяких реалістичних висновків з ситуації, яка склалася у зв'язку з санкційною війною, В. Путін робити не хоче. А може, він просто не здатний до реалістичного осмислення наслідків війни санкцій і неминучої ізоляції Росії.

Залишається під питанням, наскільки осмислення таких наслідків в змозі зробити російська політична, військова та підприємницька еліта.

Насправді у неї простий вибір. Або вона повинна домогтися усунення В. Путіна і його заміни політиком, здатним підписати капітуляцію перед Заходом. Або російській еліті доведеться бути присутньою при саморуйнуванні власної держави. А іншої Росії, яку можна було б так успішно і безкарно обкратити, у цих людей просто немає.

Еспресо ТВ

Віталій Портников – публіцист, політичний оглядач Радіо „Свобода”, Київ.

ВИКЛИК ДЛЯ НІМЕЦЬКОЇ ДЕМОКРАТІЇ

Гайко Маас під прицілом „Russia Today”

Яків Гловацький

Новий шеф німецької дипломатії, соціал-демократ Гайко Маас розпочав дискусію довкола курсу Німеччини щодо Росії. Але йому чинить шалений опір його ж власна партія і російська пропаганда.

„Говорить не як Гергард Шродер”, — оцінив виступ Г. Мааса, присвячений російській темі, тижневик „Die Zeit”.

Г. Шродер — колишній німецький канцлер (1997-2005) є для багатьох символом політичної корупції і деградації великого політика. За час його перебування на посаді російсько-німецькі стосунки стали дуже теплими. Німецькі концерни заробляли у Росії мільярдні статки, а канцлер заплющував очі на те, як Володимир Путін починав утискати демократію. „Він — бездоганний демократ”, — казав Г. Шродер про В. Путіна.

А коли у крісло керівника уряду сіла Ангела Меркель, Г. Шродер одразу ж подався у наглядову раду російського „Газпрому” і німецьких енергетичних концернів, які взяли за будівництво „Північного потоку”. Цей контроверсійний проект Г. Шродер формував як канцлер, не зваживши на думки багатьох європейських партнерів.

Коли Росія анексувала Крим і затіяла війну на Донбасі, экс-керівник Німеччини спробував перекласти провину на Європейський Союз, мовляв, Брюсель хотів перебрати контроль над Україною, зневаживши російські інтереси.

Г. Шродера давно не було у політиці, але його лінію можна було простежити у поведінці наступних міністрів зовнішньополітичного відомства Німеччини. Франк-Вальтер Штайнмаєр (колишній президент Німеччини) розпочав полеміку з Президентом Польщі Броніславом Коморовським, який у вересні 2014 року мав промову у Бундестазі і порівняв російську агресію в Україні з передднем вибуху Другої світової війни. Наступник Ф. Штайнмаєра Зігмар Габріель теж розмовляв схожою мовою і вимагав скасування запроваджених

проти Росії санкцій.

Юрист Г. Маас чутливий щодо дотримання законності і суспільної свободи (у попередньому уряді він обіймав посаду міністра юстиції), не загортає цю проблему у папірці. Цими днями він виключив перспективу повернення Росії до „G-7”. Москву вигнали звідти після агресії в Україну, але тема повернення спливалася час від часу. Після слів Г. Мааса В. Путін може не збиратися на чергове зібрання „G-7” у Канаді, заплановане на червень.

Уже в першому інтерв'ю, одразу ж після приходу на посаду, Г. Маас сказав, що „Росія все частіше визначається як конфліктна країна і тим самим віддаляється від Заходу”. Конфлікт в Україні Г. Маас вважає іспитом на єдність Євросоюзу. Це є чітким сигналом тих для країн спільноти, — наприклад, Італії чи Болгарії, — які виступають за скасування антиросійських санкцій і за ромови про інтереси.

Г. Маас також звинувачує Москву за її підтримку Башара аль-Асада у Сирії.

У Соціал-Демократичній партії Німеччини дехто не любить такого міністра. Серед фундаментальних речей, на які опирається партія, є політика, започаткована ще Канцлером Віллі Брандтом, яка передбачає зближення зі Сходом, діалог, однак, і ігнорування суттєвих відмінностей у державному устрої країн. Партійці дуже чітко усвідомлюють, що своїми висловлюваннями Г. Маас віддаляється від цієї традиції і вже закидають міністрові, що, мовляв, його не цікавить діалог з Росією. Хочуть, аби він працював на порозуміння і, — як його попередники, — надсилав Москві лише дружні сигнали.

Але вже може бути запізно. Російські медіа, які активно працюють у Німеччині, а також пропагандистський телеканал „Sputnik”, німецькомовний портал „Russia Today” вже взяли Г. Мааса на приціл.

„Високий замок”

Яків Гловацький – журналіст, історик, Львів.

ЗА НАШУ І ВАШУ СВОБОДУ

Поволжя та Урал – за незалежність від Москви

Ярослава Тимошук

Татарин Рафіс Кашапов відбув три роки ув'язнення за те, що критикував анексію Криму і підтримував Україну. Після звільнення прибув до Києва, де зустрів однодумця, уродженця Мордовії ерзянина Олександра Болькіна, військового на пенсії. Той ще у 1990-их роках охороняв пам'ятник Ленінові, аби не зруйнували, але коли почав дізнатися про своє коріння, вирішив, що Росія йому – не друг.

Разом вони заявили, що створюють громадський рух за „реальний суверенітет“ республік волзько-уральського регіону. Активісти не є збройними підпільниками, натомість хочуть розгорнути культурну і правозахисну діяльність. Вони говорять про проєкт створення об'єднаної держави поволзьких народів Ідель-Урал. Про таку державу мріяли і їхні предки століття тому, але тоді більшовицька Росія придушила визвольний рух.

Татарин. Три роки за Крим

Чого не бракувало в житті Р. Кашапова, то це кримінальних переслідувань. У 1980-их роках його, правозахисника, активіста поволзького татарського національного руху, тричі засуджували за різними статтями. Після розвалу СРСР чоловік зайнявся будівельним бізнесом, допомагав депортованим кримським татарам, брав участь у зведенні шкіл і мечетей, виступав за суверенітет рідного Татарстану. Так було, поки на початку 2000-их років Рафіс і його брат-близнюк Нафіс не потрапили в поле зору російської служби безпеки. Сімейну справу Кашапових знищили, почалися затримання й погрози.

Уп'яте по Р. Кашапова прийшли у грудні 2014 року. Той виступав проти втручання Росії в українські справи, засуджував захоплення Криму, захищав права кримських татар, організовував акції протесту в Татарстані та Туреччині, закликав татар не воювати проти українців. Формально справу відкрили за дописи в соцмережах – Р. Кашапов порівнював Володимира Путіна з Гітлером, а засудили за заклики до сепаратизму.

Правозахисники вважають Р. Кашапова першим політичним в'язнем у Росії за критику анексії Криму. Суд у Набережних Човнах оголосив вирок: три роки колонії у республіці Комі. Половину терміну Р. Кашапов відбув в одиночній камері.

Зв'язком зі світом були ручка і папір. За ґратами Р. Кашапов вправлявся у бойовому мистецтві та писав листи про те, яких тортур зазнають засуджені.

На волю чоловік вийшов, лише коли сплив термін вироку. Залишатися в Татарстані було небезпечно. Р. Кашапов дістався до Києва, тут потиснув руку Мустафі Джемілеву і Рефатові

Чубарову.

В Україні Р. Кашапов зустрівся з тим, хто так само не любить Росію, але чия земля змушена бути в її складі. Разом з О. Болькіном, корінним ерзянином і власником українського паспорту, Р. Кашапов заявив про створення руху, який має згуртувати народи Поволжя й Уралу.

Ерзянин. Найстарший

О. Болькін – один з півмільйонного ерзянського народу; представник його 10-тисячної діаспори в Україні.

Чоловік відчув поштовх до національного самоусвідомлення, коли на прохання знайомого університетського викладача охороняв пам'ятник Ленінові „від українських радикалів“. Це був Київ 1990-их років, тоді до О. Болькіна підійшов В'ячеслав Чорновіл. В'язень мордовських таборів розчув особливий акцент співрозмовника.

„Ви ерзя?“ – запитав В. Чорновіл. І почав розповідати йому про його народ. Знав більше, ніж сам О. Болькін.

Тоді О. Болькін став багато чого пригадувати. Наприклад, як його бабуся Мотрона Олексіївна наспівувала народних пісень й розповідала малому Сиресю (ерзянське звучання імені) казки про багатоголового змія, якого подолали ерзянські богатири. Може, той змій символічно означав Росію, думає О. Болькін тепер.

Ерзянську версію його імені – Сиресь – можна перекласти як „найстарший“. О. Болькін вирішив стати старійшиною, який берегтиме традиції свого народу.

О. Болькін народився у столиці Мордовії Саранську, в Україну потрапив у 1978 році, коли дістав призначення до військового гарнізону на Житомирщині. Так і залишився тут, а після пам'ятної розмови з В. Чорноволом вирішив охороняти не Леніна, а рідну культуру.

Мордовію населяють два народи: ерзя і мокша. В Росії їх називають збірним терміном „мордва“, але це так само образливо, як називати українців „хохлами“. Ерзянська діаспора в Україні зосереджена переважно на сході та в Криму. Більшість русифікується й забуває про свою культуру, тому О. Болькін створив товариство „Ерзянь Вал“ („Ерзянське слово“), яке об'єднує ерзян та їхніх нащадків у Києві. До війни 2013 року активісти видавали книжки ерзянською мовою, тепер спілкуються в групах у соцмережах, укладають електронний ерзянсько-російський словник.

Раз на три роки в Мордовії збирається національний ерзянський конгрес, під час якого відбуваються колективні моління. Кожен ерзянин привозить на цю подію грудочку землі з місця, де проживає. Землю зсипають до купи. Але О. Боль-

(Закінчення на стор. 18)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Бразильський бойовик прибув до суду

ПАВЛОГРАД, Дніпропетровська область. – Бразилієць Рафаель Маркес Лусваргі, який воював на боці бойовиків на Донбасі, 7 травня прибув до Павлоградського суду, де має відбутися підготовче засідання в справі про його участь у збройному конфлікті на Донбасі на боці підтримуваних Росією бойовиків. Прокурор заявив, що має намір просити для Р. Лусваргі запобіжний захід у вигляді арешту. Бразилієць виявив у чоловічому Свято-Покровському Голосіївському монастирі Української Православної Церкви Московського Патріархату. У жовтні 2016 року його затримали співробітники Служби безпеки під час перетину державного кордону України в терміналі міжнародного летовища „Бориспіль“. У січні 2017 року Печерський районний суд Києва визнав бразилця винним у створенні терористичної організації, створенні непередбачених законом збройних формувань і призначили покарання у вигляді 13 років позбавлення волі з конфіскацією майна. У серпні 2017 року Апеляційний суд Києва скасував вирок і повернув справу Р. Лусваргі на новий розгляд через порушення територіальної підсудності. (Радіо Свобода)

■ Назвали причетних до обстрілів Маріюполя

КИЇВ. – 7 травня розслідувачі міжнародної групи „Bellingcat“ підтвердили, що 24 січня 2015 року Маріюпіль обстріляли з підконтрольної Росії території та опублікували імена причетних до них бойовиків та російських військових. Серед них генерали – начальник ракетних військ Південного військового округу Степан Ярошук, начальник Пензенської філії Академії матеріально-технічного забезпечення Олександр Цаплук (командував з Донецька), начальник ракетних військ Західного військового округу Олег Кувшинов і командир бригади Дмитро Клименко, полковники Сергій Лісай, Олександр Муратов, підполковники Сергій Юрченко і Максим Власов, які відповідали за відбір та переправлення командирів артилерії та артилерійського обладнання на східну Україну. Особисто командували обстрілом Олександр Евтоді, Грайр Егіазарян. За день до обстрілу Маріюполя з Росії в Україну були переправлені дві батареї ракетних систем залпового вогню. Вранці 24 січня 2015 року ці батареї були розгорнуті поряд з селом Безіменне для обстрілів Маріюполя та його околиць, а згодом були повернуті в Росію. Внаслідок обстрілу 24 січня 2015 року 31 мирний мешканець загинув і 117 були поранені. („Українська правда“)

■ Пожежу у військових сховищах загасили

БАЛАКЛІЯ, Харківська область. – Станом на 5 травня на території військової частини „65 Арсенал“ залишалися тільки два окремі осередки загоряння, повідомила Державна служба з надзвичайних ситуацій. Пожежу, яка почалася 3 травня, локалізували наступного дня на площі близько 35 гектарів. В межах технічної зони проводилося гасіння трьома пожежними танками, пожежними автами і літаками. У радіусі 30 кілометрів діє заборона на використання повітряного простору на висоті до 6,000 метрів. У березні 2017 року на складі боєприпасів поблизу Балаклії сталася велика пожежа, що призвела до вибухів багатьох боєприпасів. Тоді одна жінка загинула, ще одна отримала поранення, а з Балаклії та найближчих сіл евакуювали близько 20 тис. людей. Внаслідок пожежі та вибухів тоді були зруйновані 13 приватних та господарських споруд. Причиною тієї пожежі, як заявляли у Міністерстві оборони, була диверсія. (BBC)

■ В Азербайджані затримали нападника

БАКУ. – 5 травня правоохоронці Азербайджану затримали Саїтова Магомеда-Аміна, якого підозрюють у побитті народного депутата Мустафи Найєма. Міністер внутрішніх справ України Арсен Аваков заявив, що 29-річного підозрюваного затримали на вимогу українського слідства і натеper розпочато процедуру екстрадиції. Народному депутатові М. Найємові надано охорону. Про це 7 травня повідомив голова Національної поліції Сергій Князев. (BBC, „Укрінформ“)

У СВІТЛІ СТАТИСТИКИ

Міграція – більша проблема, ніж демографія

При збереженні нинішньої міграційної тенденції Україна може припинити існування.

Так свідчить завідувач Відділу демографічного моделювання та прогнозування Інституту демографії та соціальних досліджень ім. М. В. Птухи Олександр Гладун:

„До війни і анексії Криму фахівці нашого Інституту підраховали, що українців до 2050 року залишиться 35 млн. осіб. Тепер важко так оцінити, адже маємо окупованими великі і щільно населені території. Якщо на початку 90-их років минулого століття був „відтік мізків“, то тепер країни-сусіди потужно борються за людський ресурс у вигляді робочих рук.

Під час економічного розвитку підприємці Чехії, Словаччини, Угорщини і Австрії хочуть, щоб на них працювали українці. Робітники їдуть на заробітки, і так буде тривати, адже рівень платень різниться в три-чотири рази.

Боротьбу за студентів ми вже програли, вони практично не повертаються до України після навчання і мають можливість працювати в будь-якій країні Євросоюзу. Навіть тимчасо-

вий заробіток після клясів приносить студентів більше грошей, ніж постійна робота в рідній країні“.

До Росії також українці постійно їдуть на заробітки, бо і там заробітна платня вища.

„Якщо поляки їдуть на заробітки до Німеччини і Великобританії, а українці – до Польщі, то до нас зараз їдуть жителі кавказьких країн. Жителі Афганістану і Пакистану Україну розглядають тільки як транзитну – до Європи. При покращенні життя на нашій території будуть залишатися вихідці з Азії. Це змінить етнічний склад населення, тому саме зменшення кількості населення не несе такої загрози, як масовий від'їзд українців за межі країни“, – стверджує демограф О. Гладун.

За даними ООН, понад 1 млн. українців з 2015 по 2017 рік мігрували на заробітки за кордон, зокрема до Польщі (507 тис. осіб), Росії (343 тис.), Італії (147 тис.), Чехії (122 тис.), США (23 тис.) та Білорусі (22 тис.).

„Газета по-українськи“

АМЕРИКА І СВІТ

■ Тисячі протестували проти Путіна

МОСКВА. — Тисячі осіб демонстрували 5 травня у 26-ох містах Росії проти четвертої каденції Президента Володимира Путіна. Поліція заарештувала 1,612 осіб. В самій столиці було заарештовано понад 700 осіб, де поліція силою усунула провідника опозиції Олексія Навального з місця демонстрації на площі Пушкіна. Демонстранти вигукували „Росія без Путіна“, „Путін злочин!“ і „Геть з царем!“. У багатьох містах влада не дала дозволу на протести. П'ять днів раніше приблизно 10 тис. осіб вийшли на вулиці Москви, вимагаючи свободу інтернету внаслідок намагань уряду заблокувати соціальну мережу „Телеграм“. („The Washington Post“)

■ Пентагон перестерігає перед загрозою

ВАШІНГТОН. — Високопосадовці Пентагону та Збройних Сил США виступили в половині квітня з нарисом про зростаючу загрозу оборонних ракетних систем. Підсекретар оборони для політики Джан Руд свідчив перед Підкомітетом для стратегічних сил Комітету збройних сил в Палаті Представників, що зростає загроза від завантажених ракет Росії, Китаю, Північної Кореї та Ірану. Генерал-лейтенант Семюель Грівс, директор Ракетної оборонної агенції (MDA) сказав, що викликом для США є розбудова ракетних оборонних систем, особливо проти ультразвукової зброї. („The Washington Times“)

■ Німеччина закупить нові безпілотники

БЕРЛІН. — У відповідь на запит законодавців німецький уряд сказав 13 квітня, що він планує до кінця травня підписати угоду з великою європейською авіаційно-космічною компанією „Ербас“ для закупу своїх перших безпілотників, які матимуть спроможність бути озброєними. Кошт такої системи є приблизно 900 млн. євро (1.1 млрд. дол.) і вона є типом системи „Герон“, яка є вироблена в Ізраїлі. Ці безпілотники можуть літати безперервно понад 70 годин на відстань до 4,600 миль. Вони були б готовими до використання приблизно в половині 2020 року. („The Times of Israel“)

■ Баски припинили боротьбу

МАДРІД. — Сепаратистська організація басків ETA видала заяву 16 квітня, що вона розпускається після 60 років боротьби за самостійність. Збройна кампанія ETA вбила понад 850 осіб, головню в 1980-их роках, у намаганні створити свою державу в північній Іспанії та південній Франції. ETA оголосила кінець збройної боротьби у 2011 році, але щойно минулого року здала свій арсенал зброї. У відповідь еспанський уряд заявив 2 травня, що далі розслідуватиме злочини цієї групи, яка тепер має менше, ніж 50 осіб. („Associated Press“)

■ Критикують прокурора Мангетену

НЬЮ-ЙОРК. — 3 початком лютого прокурор Мангетену Сайрус Венс оголосив, що поліція не арештовуватиме тих пасажирів підземки, котрі не заплатять за переїзд, хібащо поліція під час затримання їх знайде якусь поважну причину для арешту. Від того часу число арештованих за цей чин зменшилося на 88 відс. Посадник Нью-Йорку Бил де Блазіо, комісар поліції Джеймс О'Ніл і Метрополітальна влада транспорту (MTA) гостро скритикували прокурора за таке поблажливе ставлення до правопорушників. („New York Daily News“)

■ Гендерна нейтральність на університеті

ЮНІВЕРСИТИ-ПАРК, Пенсильванія. — Багато коледжів та університетів мають щорічний фестиваль, так званий „Нотесомінг“. На фестивалі традиційно відзначають двох найкращих студентів як „короля“ й „королеву“ фестивалю. Але цього року Пенсильванський стейтовий університет вирішив 10 квітня практикувати „гендерну нейтральність“ і тому не буде вживати тих титулів. Подібно зробили Мінесотський і Айовський університети. („Pittsburgh Post-Gazette“)

ТОЧКА ЗОРУ

Хіба преса – тільки „дзеркало“?

Ігор Лосєв

В інформаційному просторі не бракує дискусій щодо місця й ролі медіа в сучасній цивілізації. Чимало всіляких правозахисних організацій, що виступають „за все добре проти всього поганого“, мріючи про вічний мир і кінець історії (у розумінні Френсіса Фукуями), прагнуть посприяти виникненню ідеальної, абсолютно об'єктивної, а отже, безособової та безсторонньої преси. Такої, яка нікому не співчувала б і нікого не засуджувала б.

Справді, якби це вдалося, то були б якісь надлюдські засоби масової інформації. Хіба що тільки внаслідок успіхів у сфері штучного інтелекту й робототехніки це стане можливо: якийсь робот-журналіст, геть позбавлений емоцій, будь-яких уявлень про добро й зло, про норму й аномалію, може задовольнити ідейні шукання борців за загальне щастя та ідеальне суспільство.

А реальний соціум підкоряється цим „тотально-гуманістичним“ директивам, які мають на меті припинити всі громадські суперечності, політичну боротьбу, економічну конкуренцію, змагання ідей тощо, аж ніяк не хоче. Він живе за своїми законами. Найяскравіше все це проявляється в діяльності тих медіа-теоретиків, які воюють проти „мови ворожнечі“, себто проти негативної реакції на негативні явища. На думку поширювачів „мови любови“, реакції не повинно бути ніякої, крім безстороннього встановлення факту (у стилі поліцейського протоколу).

Реалізація всіх цих міркувань можлива (далеко не завжди й не повністю) за спокійно-

го розвитку держави й соціуму, в абсолютно успішній, „нудній“ країні на зразок Швейцарії. Щойно починається період бурхливості: війни, революції, заколоти тощо — і від цих аргументів на користь „мови любови“ не залишається геть нічого.

Якщо країна веде бойові дії, де вирішується, бути їй чи не бути, без того, що „глобальні ліберал-гуманісти“ називають „мовою ворожнечі“, вона буде приречена на неминучу поразку. Адже говорити про ворога, якщо він веде проти тебе війну на знищення, категоріями „мови любови“ — означає скоїти національне самогубство.

Тому можна зрозуміти те роздратування, яке викликають у громадян Ізраїля численні апеляції європейських „миротворців“ з закликами до „любви всіх з усіма“ до країни, котра всі 70 років свого існування відчайдушно бореться за те, щоб фізично зберегтися. Ці апеляції з мирного європейського життя, з іншої „планети“.

Без „мови ворожнечі“ ворога подолати неможливо. А з „мовою любови“ перед ним можна тільки капітулювати. Однак, прихильники „надоб'єктивних“ засобів масової інформації закликають до того, щоб уся інформаційна сфера була виключно пасивним „дзеркалом“ подій. Це неможливо в принципі. Навіть коли йдеться про відбір якихось окремих фактів з величезного їх потоку, сам цей вибір (те взяти до уваги, а це відкинути) зумовлений настроями, поглядами й переконаннями журналістів, публіцистів, редакторів, а нерідко й власників ЗМІ.

ЗМІ – це не тільки спостерігач і реєстратор

(Закінчення на стор. 12)

Зустріч у Львівській політехніці на теми Голодомору

ЛЬВІВ. – 17 квітня Генеральний секретар Світового Конгресу Українців (СКУ), Голова Міжнародного координаційного комітету СКУ в справі Голодомору Стефан Романів виступив на тему Голодомору перед студентами та викладачами Львівської політехніки. Цю зустріч з нагоди 85-ої річниці Голодомору організував довголітній партнер СКУ, Міжнародний інститут освіти, культури та зв'язків з діаспорою (МІОК) Львівської політехніки спільно з Народним домом „Просвіта“.

С. Романів представив діяльність СКУ з висвітлення правди про Голодомор та вшанування його жертв, поінформував про координацію в цьому питанні з Україною, а також привернув увагу до основного завдання, яким продовжує бути визнання Голодомору 1932-1933 років геноцидом українського народу на міжнародному рівні, що вже зробили 17 країн світу.

У головному корпусі Львівської політехніки відбулася виставка „Україна пам'ятає – світ визнає“ з матеріалами про діяльність СКУ на тему Голодомору та тематичними цитатами представників української діаспори.

Цього ж дня під час окремої зустрічі з керів-

ництвом Львівської політехніки, першим проректором проф. Володимиром Павлишем та проректором з науково-педагогічної роботи та міжнародних зв'язків проф. Олегом Матвійківим, С. Романів обговорив подальшу співпрацю з СКУ на тему Голодомору та подякував Львівській політехніці, а зокрема МІОК на чолі з Іриною Ключковською за підтримку ініціатив СКУ.

СКУ

Промовляє Ірина Ключковська.

Стефан Романів з учасниками зустрічі біля виставки „Україна пам'ятає – світ визнає“. (Фото: СКУ)

В Україні відзначили 65-річчя Квітки Цісик

Сцена з вистави „Квітка“ Вінницького музично-драматичного театру ім. Миколи Садовського.

Ольга Стельмашевська

В Україні за програмою україно-американського благодійного проекту „Незабутня Квітка“ з підтримкою Української Американської Координаційної Ради, львівського громадського об'єднання „Незабутня Квітка“ та продюсера Алекса Гутмахера з США відбулося відзначення 65-річчя з дня народження американської співачки українського походження Квітки Цісик (1953-1998).

Мета благодійного проекту – допомогти українським жінкам. Усі зібрані фонди витрачають на придбання пересувних маммографів „Квітка“ для профілактики і лікування раку молочної залози. Найвагомішим результатом з часу започаткування проекту у 2007 році стало придбання пересувного маммографа для Вінниччини. Цього разу організатори збирали фонди для Подільського онкоцентру. Тепер такий маммограф з'явиться у Житомирській та Хмельницькій областях.

4 квітня, саме у день народження К. Цісик відбулася прем'єра вистави „Квітка. Пісня наяву й у снах“ Вінницького академічного музично-драматичного театру ім. Миколи Садовського за п'єсою Олега Миколайчука-Низовця, поставлена головним режисером театру Таїсою Славінською. Роль К. Цісик грала акторка Тетяна Фролова, яка стала першою, хто зіграв роль співачки на великій театральній сцені.

У Києві, в Українському домі відбувся благодійний концерт „Квітчині колискові“ з участю Людмили Фесенко та Брії Блесінг з США, Кіри

Мазур, Павла Грищенко, Кирила Стеценка, соціально-мистецького Центру ім. К. Цісик з міста Чорноморська (мистецький керівник – Світлана Кучеренко) та дитячого фолклорного театру „Дай Боже“ (мистецький керівник – Ольга Мельник).

Кульмінацією заходів став благодійний концерт в Національній опері України з участю акторки театру і кіно Рими Зюбіної, К. Стеценка, К. Мазур, Б. Блесінг та Л. Фесенко, „Neo ballety“ Ольги Семьошкіної, гуртів „Антитіла“ та „Каблуками по бруківці“.

Також глядачі вперше побачили уривок з вистави Вінницького театру „Квітка“. Ведучий вечора, народний артист України, провідний актор театру ім. Івана Франка Олексій Богданович з перших хвилин дійства надав йому театральності. Вперше прозвучали уривки з біографії К. Цісик, які українська телеведуча Леся Вакулюк збирає у книгу про співачку. Їх прочитала Р. Зюбіна.

Чудово лягли в театральну тему і виступи „Neo ballety“ головного балетмайстра театру ім. І. Франка О. Семьошкіної з її авторської хореографічної вистави „Дон-Кіхот“. Тарас Тополя заспівав вальс К. Цісик „Місто спить“. Учасники гурту „Каблуками по бруківці“ спеціально для цього концерту зробили свою версію пісні К. Цісик „Ой, верше, мій верше“. На завершення кожної з ювілейних подій заля співала „Черемшину“ – одну з улюблених пісень К. Цісик.

Київ

СКУ створить Віртуальний музей українства

КИЇВ. – 18 квітня перший заступник президента Світового Конгресу Українців (СКУ) Ярослава Хортяні виступила на парламентських слуханнях на тему „Стан, проблеми та перспективи охорони культурної спадщини в Україні“, які відбулися у Верховній Раді України під головуванням Оксани Сироїд.

Я. Хортяні привернула увагу до численних фактів української культурної спадщини, які по всьому світу створили і зберігає багатомільйонна українська діаспора та автохтонні українці, серед яких зокрема церкви, релігійні реліквії, етнографічні села, музеї, бібліотеки і архіви. Я. Хортяні наголосила на важливості об'єднання зусиль у збереженні цих надбань та навела приклад з діяльності спеціального державного центру Угорщини з охорони культурної спадщини угорського народу за кордоном.

Я. Хортяні озвучила ініціативу Світової Ради Культури при СКУ створити у співпраці з Україною електронний реєстр українських культурних цінностей за межами України та поінформувала про майбутній спільний проект СКУ і Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків з діаспорою Львівської політехніки – Віртуальний музей світового українства.

СКУ Ярослава Хортяні. (Фото: СКУ)

АМЕРИКА І СВІТ

Помер командир „Зелених беретів“

ДЖЕКСОНВІЛ, Флорида. — 14 квітня у Джексонвілі помер генерал-майор Армії США Майкел Гілі, високо відзначений експерт протипартизанської боротьби. 91-літній М. Гілі став легендою свого часу за його хоробрість в бойових діях під час війн в Кореї та В'єтнамі. Син поліцейя з Чикаго, він записався до війська при кінці Другої світової війни, а в 1953 році став членом славної групи для спеціальних операцій „Зелені берети“, яка була створена рік перед тим. Він перетворив групу на ефективну бойову одиницю. Його відчайдушність стала надхненням для патріотичного фільму „Зелені берети“ під час В'єтнамської війни у 1968 році, в якому головну роль грав відомий актор Джан Вейн. М. Гілі відійшов на пенсію після 36 років військової служби. („The Washington Post“)

Помпео закликає палестинців до миру

АМАН, Йордан. — Державний секретар США Майк Помпео 30 квітня закінчив свою подорож до Середнього Сходу закликом до примирення в регіоні. На пресовій конференції з Міністром закордонних справ Йордану Айманом Сафаді М. Помпео закликав палестинців повернутися до „політичного діалогу“, кажучи, що США залишаються прихильниками дводержавного розв'язання ситуації в Ізраїлі. А. Сафаді заявив, що немає іншої альтернативи. У лютому тодішній Державний секретар Рекс Тілерсон підписав меморандум з королівством, гарантуючи Йорданові принаймні 6.27 млрд. дол. впродовж наступних п'яти років, щоб дати собі раду з напливом сирійських біженців. („Los Angeles Times“)

Спілберґ закликає навчати про Голокост

НЬЮ-ЙОРК. — Знаний американський режисер Стівен Спілберґ закликає обов'язково вимагати від всіх середніх шкіл у США, щоб вони вчили про Голокост. Він сказав, що це повинно бути вимогою перед випуском з середньої школи. С. Спілберґ зробив цю заяву 29 квітня на панелі в Нью-Йорку, присвяченій 25-літтю його відомого фільму „Список Шіндлера“ про Голокост. („The Jerusalem Post“)

Як місто „загубило“ 33.3 млн. дол.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. — У лютому місто Філядельфія оприлюднило свій річний фінансовий звіт. Звіт вказав, що на облікових книжках місто має на 33.3 млн. дол. більше, ніж на своїх банкових рахунках. Ця різниця набула розголосу у квітні, коли члени міської ради почали вимагати вияснення під час обговорення міського бюджету. Бюро міського контролера видало заяву 26 квітня, в якій сказано, що воно вже впродовж кількох років перестерігало про недбале книговодство міста, але міське бюро фінансів не ставилося до того поважно. Фінансовий директор міста Роб Дубов признав, що впродовж останніх 10 років, відколи він займає цю посаду, його бюро відповідало за міське книговодство. Місто найняло бухгалтерську фірму, щоб розглянути це питання. („The Philadelphia Inquirer“)

Дар мецената викликав суперечки

АБІНГТОН, Пенсильванія. — Підприємець і філантроп Стівен Шварцман закінчив публічну середню школу Абінгтон Гай Скул в сусідстві Філядельфії 1965 року. У лютому цього року шкільна рада округу Абінгтону оголосила, що він подарував своїй альма матер 25 млн. дол. В березні рада повідомила, що назве цю школу його іменем, але це викликало протести деяких батьків, котрі вимагали знати, що меценат хотів отримати в заміну за цей дар. Після кількох бурхливих публічних сходів шкільної ради С. Шварцман погодився, що школа не буде названа його іменем, але рада даватиме йому піврічні звіти про план навчання. Відтак рада проголосувала 25 квітня прийняти ці гроші, якими буде управляти новостворена шкільна фундація. („The Philadelphia Inquirer“)

Заслужена довіра

Останнє соціологічне опитування, здійснене київським Центром Разумкова з підтримкою Фонду Конрада Аденавера, стосувалося релігійного життя в Україні і виявило досить привабливу картину: абсолютна більшість українців є віруючими людьми. В країні представлені всі релігії, однак, значна кількісна перевага – за православними. До православ'я віднесли себе дві третини українських громадян. У західних областях 40 відс. мешканців назвали себе греко-католиками. Протестантів в Україні – 2.2 відс., римо-католиків – 0.8 відс., а 12.7 відс. опитаних ідентифікують себе як „просто християни“. Невіруючими вважають себе тільки 5 відс., а переконаними атеїстами – менше ніж 3 відс.

І ще один важливий вислід цього опитування: Українська Православна Церква Київського Патріархату і її Патріарх Філарет користуються серед українців найбільшою повагою. Йому довіряють 45 відс. населення країни. Патріархові Греко-Католицької Церкви Святославі довіряють 30 відс. опитаних.

Відповідно, УПЦ Київського Патріархату і її очільник мають все більший і все позитивніший вплив на розвиток українського суспільства. Про це зокрема свідчить перебіг міжнародної конференції „Україна за часів незалежності: погляд Православної Церкви Київського Патріархату на суспільство, що змінюється“ у Брюсселі 2 квітня. Виступаючи на ній, Патріарх Філарет ствердив, що створення в Україні єдиної помісної Православної Церкви стане одним з надійних чинників перемоги над російським агресором у гібридній війні.

„Процес, який ми зараз розпочали, нагадує процес європейської інтеграції України. Пам'ятаєте, як Росія опиралася Угоді про асоціацію між Україною та ЄС. Так само зараз Москва опирається нашим взаємним з Константинопольським Патріархатом“, – підкреслив патріарх. Він відзначив, що Вселенський Патріарх Варфоломій рішуче налаштований надати Томос про Автокефалію Української Церкви, але це потребує міжнародної підтримки, зокрема від європейських політиків, які ісповідують християнсько-демократичні цінності.

Ці глибоко патріотичні зусилля Патріарха Філарета активно підтримує відома в українському суспільстві свої моральним авторитетом ініціативна група „Перше грудня“. Вона нагадує, що Православна Церква в Україні, як свого часу Православні Церкви в Албанії, Болгарії, Греції, Грузії, Польщі, Румунії й Сербії, має невід'ємне право на автокефалію – як і належить Православній Церкві незалежної європейської країни.

Але є ще одна – болюча й нагальна – причина пришвидшити процес звільнення українського Православ'я з-під церковного диктату Москви. Причина ця – війна Росії проти України, анексія Криму та безперервні дії російсько-терористичних збройних формувань на Донбасі.

Під впливом імперсько-шовіністичної ідеології деградує не тільки російська держава та російське суспільство: деградує й Російська Православна Церква, перетворюючись на служницю ураженої імперськими комплексами держави, на партнера її спецслужб.

Група „Перше грудня“ відзначає: „Склалася парадоксальна ситуація, бо на території України діє церковна структура, фактично підпорядкована Москві, а дві Українські Православні Церкви (УПЦ КП та УАПЦ) вважаються „неканонічними“, які нібито не мають права бути самостійними, обирати канонічного патріарха і на рівних спілкуватися з сестринськими Церквами незалежних країн... Це питання не лише суто церковне, але й чинник духовної безпеки та національно-державної перспективи України“.

ІСТОРІЯ

Про дві пожежі у Києві

Ярослав Стех

Важко згадувати жорстоку подію, яка пов'язана з прізвиськом Степана Павлище, але виповнюється 50 років відтоді, як його було звільнено з тюрми. С. Павлище – студент українського походження з Польщі закінчив Київський університет ім. Тараса Шевченка у 1964 році й повернувся до своїх батьків, які жили в Кшевську, воєводство Іданське. Він вчився у Києві на засаді обміну студентами між Польщею та СРСР.

Під час його навчання у Києві сталася надзвичайна трагедія: 24 травня 1964 року сталася пожежа в бібліотечних сховищах Академії Наук України. Це була диверсія. У цій пожежі, за даними Євгена Сверстюка, спалено близько 500 тис. унікальних книжок. Пожежа була спланована спецслужбами, які займалися русифікаторською політикою в Україні та намагалися знищити всякі сліди окремішності українців і росіян.

Коли С. Павлище повернувся у Польщу, то написав статтю про цю подію і хотів статтю передати на Захід, щоб там її надрукували. Служба безпеки Польщі цей намір перехопили і С. Павлище разом з Леоном Гораком були ув'язнені і на початку 1965 року. Іданський суд засудив їх на три роки позбавлення волі за антирадянську пропаганду. Під час слідства обидва оскаржені, а особливо С. Павлище перейшли жорстокі тортури. В липні 1968 року його звільнили з ув'язнення. С. Павлище у 52-літньому віці помер 1993 року.

Визначний британський народо-

знавець Геролд Лемб написав велику працю „Похід Московії“, в якій описав злочини цієї держави. Жаклива подія сталася 300 років тому. 25 квітня 1718 року злочинці підпалили архів і бібліотеку Києво-Печерської Лаври. Маштабна пожежа знищила унікальні книжки, безцінні рукописи ще з княжих часів. Полум'я спалахнуло одразу в кількох місцях монастиря. Замовник підпалу – московський цар Петро І.

„Лавру підпалили посланці з Москви, які були одягнені як ченці. Згоріли величезний архів і бібліотека, загинули грамоти князів, фєвдалів і гетьманів“, – пише доктор історичних наук Ігор Гирич. Вогонь знищив історичну пам'ять про незалежне українське політичне і духовне життя про наш родовід на рідній святій землі. Під час пожежі згоріли пропам'ятні грамоти, різні документи, які підтверджують важливі акти правні Печерського монастиря та земельні і предметні маєтності. Все це працювало на економічну і мілітарну могутність та незалежність монастиря і України.

Знищені цінності відзеркалювали культурно-освітню та релігійну діяльність, успіхи в архітектурі і монументальне мистецтво та дорожочинні урядження. Були також традиційні окремі вартісні подарунки від різних світових достойників, часто пов'язані з якоюсь важливою подією. Головна мета варварства в обох випадках полягала в тому, щоб знищити суверенну історію і культуру України і мати німих рабів, без національної гідності і свідомості.

Торонто

Храм Феодора Тирона в Київському дитинці

Олександр Толпигін

Центром, історичною столицею Давньої Русі завжди був Київ. Київський князь був старшим серед князів. За володіння Києвом завжди змагались різні гілки роду Рюриковичів. Храм св. Феодора (Тирона) заснував син Володимира Мономаха Мстислав Великий у 1129 році. Мстислав (у хрещенні Феодор) був останнім Великим князем Київської Русі. Літопис називає його „великим правосудцем, у ратях хоробрим“.

Починаючи від Мстислава Великого монастир св. Феодора (Тирона) став княжою усипальницею Мономаховичів. Цей храм з монастирем розташовувався у Київському дитинці неподалік від Софіївських (Батієвих) воріт (дитинець – це центральна частина фортеці, де під час бою тримали дітей). Згідно з Літописом Руським кияни тут вбили ченця Свято-Феодорівського монастиря князя Ігоря лише за те, що він належав до роду Чернігівських Ольговичів. Цей монастир неодноразово згадується в літописах як „отчий“ для Мстиславовичів. Тут були поховані Мстислав Великий та Ізяслав Мстиславович у 1154 році, Ростислав Мстиславович у 1167 році та багато онуків та правнуків князя Мстислава.

На думку вчених, Феодорівський

монастир діяв ще деякий час після монголо-татарської навали як жіночий монастир. Руїни церкви св. Феодора Тирона зображені на пляні Афанасія Кальнофойського у 1638 році, на малюнку А. Ван Вестерфельда у 1651 році.

Перші розкопки на території монастиря провадилися ще в XIX ст. В наш час фундаменти церкви дослідили Стефана Кілієвич та Віктор Харламов у дворі будинків по вулиці Володимирській.

Зараз на місці розкопок храму червоним камінням позначені обриси його фундаменту. Це був великий храм завдовжки 28 метрів і завширшки 19.5 метра.

Сьогодні неподалік храму збудована тимчасова дерев'яна каплиця і парафіяни намагаються зібрати фонди на відбудову храму. На жаль, виконати ці роботи без допомоги держави навряд чи вдасться

Храм св. Феодора Тирона і був символом єдності і могутності Київської Русі. Сьогодні існує декілька проєктів відбудови храму. На мою думку, треба оголосити конкурс на відновлення цілого комплексу споруд в Київському дитинці в первинному вигляді. Такий досвід відродження пам'яток існує в Німеччині ще з XIX ст. та інших країнах.

Нью-Йорк

СВОБОДА

Пам'ятаймо
про
Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич

Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800

E-mail: svoboda@svoboda-news.com

Fax (973) 644-9510

Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:

Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата:

\$90.00 на рік, \$50.00 на півроку.

Для членів УНСоюзу – \$80.00 на рік, \$45.00 на півроку.

Електронна версія (www.svoboda-news.com) – \$40.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.

Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністрація / Оголошення	
Володимир Гончарик	
☎ (973) 292-9800 x 3040	
Fax (973) 644-9510	
E-mail adukr@optonline.net	
Передплата	
Володимир Гончарик	
☎ (973) 292-9800 x 3040	
E-mail subscription@svoboda-news.com	
Думки, висловлені в матеріалах, підписаних конкретним автором, не конче віддзеркалюють позицію редакції тижневика „Свобода“ або її видавця.	

ВІДГОМІН ВІЙНИ

Тільки пам'ять, тільки скорбота...

Олексій Лебединський

Мені дуже боляче про це говорити, але я зобов'язаний перед всіма, хто віддав своє життя для того, щоб ми жили ... І тим, хто не пам'ятає або не хоче знати і пам'ятати, я зобов'язаний про це нагадувати щороку.

На превеликий жаль, через кілька днів, в черговий раз за останні роки, моя Росія під прапорами і стрічками роздутої феєрії „победобесія“ знову забуде про багато важливого, глобального, правдивого. Забуде про те, що не було ніякої окремо взятої Вітчизняної війни Росії з Німеччиною, а була Друга світова війна, в якій боролися з фашизмом понад 40 країн, війна, в якій один СРСР без основних своїх союзників, Великобританії і США, ні за що б не переміг.

Моя Росія знову забуде про те, що це Вели-

кобританія та Франція першими оголосили війну Гітлерові у вересні 1939-го, після нападу Німеччини на Польщу. Вона забуде в черговий раз і про те, як Сталін увійшов в іншу частину Польщі, окупував Прибалтику і в тому ж 39-му напав на Фінляндію, що параноїк і тиран Джугашвілі аж до 22-го червня 1941 року дружив з фашистами і допомагав їм сировиною.

Росія знову не згадає і не задумається про те, чому ми втратили понад 25 млн. людей у цій війні (на кожного знищеного нациста припадає понад сім наших загиблих) ... Росія знову забуде про загороджувальні загони і наших підлітків, які щойно закінчили школу, яких гнали на передову лінію назустріч суцільному вогню з однією гвинтівкою на двох-трьох, і вони бігли беззбройні, поки хтось із товаришів не падав за мертво, і тоді вони підбирали його гвинтівку...

Росія не згадає про те, як лютували наші війська у Берліні — як гвалтували, вбивали і грабували простих мирних цивільних жителів. (Щоб не бути голослівним. Моя тітка, Віра Лебединська, що пройшла з самого початку всю війну медсестрою з 16-річного віку, витягнула сотні поранених з поля бою, дійшовши до Берліну, побачила там такі звірства своїх бойових товаришів, що ридала тиждень, а потім залишилася на два роки відновлювати місто, щоб хоч якось змити цю ганьбу ...). Чому не згадає Росія, чому забуде?

Тому що вона отруєна брехнею десятки років, тому що іноді буває не тільки гордо, але і часто дуже соромно за своїх предків, а моя Росія і її народ не вміють визнавати ні провини, ні помилки, мій нинішній „уряд“ не вміє вибачитися навіть за своїх вчорашніх хамів-дипломатів ... Але зараз не про це.

Найприкріше, що моя зомбована, але рідна Росія не згадає 9 травня про те, що справ-

(Закінчення на стор. 18)

ІСТОРИЧНА ДРАМА ПРАВОСЛАВ'Я

1. Росія проти Константинополя

Александр Масаветас

Це прихована, брудна війна, і ведеться вона на багатьох фронтах: в Україні, на Афоні, у Єрусалимі. Її оголосила Вселенському Патріархатові Російська Церква, що повністю контролюється спецслужбами, і стадія загострення триває вже не перший рік.

Усвідомлення грецькою суспільною думкою гострого протистояння між Константинопольським Патріархатом та Московією відбулося влітку 2016 року, коли Російська Православна Церква саботувала Священний Синод Православних Церков на острові Крит. Щоправда, зловмисні дії Москви, спрямовані проти вселенського трону, розпочалися набагато раніше.

Змагання між Московією та Константинополем за першість у православному світі має давню історію. Її витоки — у спробі візантійських імператорів династії Палеологів об'єднати дві християнські Церкви: Східню, православну, та Західню, католицьку.

1448 року Москва розриває зв'язки зі столицею Візантії, протестуючи таким чином проти унії, рішення про яку ухвалили на Флорентійському соборі 1439 року (однак, ніколи не втілили через внутрішнє протистояння в самому Константинополі). Саме в цей час Російська Церква в односторонньому порядку проголосила автокефалію та здійснила відповідну реорганізацію. Паралельно з цим Росія перетворилася на найбільшу — територіально та демографічно — країну православного світу, а після занепаду Константинополя в 1452 році залишилася єдиною вільною православною країною, очолюваною до того ж православним монархом — царем.

„Третій Рим“ та російська Церква

Оскільки Константинополь залишився в мусульманському світі під владою турків, Москва сама проголосила себе Третім Римом, а свого царя — захисником та благодійником всесвітнього православ'я. Вселенський трон визнав автокефалію Російської Церкви 1589 року. Упродовж чотирьох століть з часу падіння Константинополя вона лишалася єдиною Церквою православного світу поза турецьким пануванням та багато разів намагалася витіснити з зони впливовості Вселенський Патріархат, приховано перехоплюючи в різних місцях його повноваження.

Крім кількісного переважання своєї пастви та співіснування з православним самодержцем Російська Церква від початку свого виникнення за кожної нагоди підкреслювала стан Вселенського Патріархату як „заручника“ Оттоманської Порти. Утім, стан справ був дуже непростим. В оттоманській системі міллетів (організації в межах держави релігійно-етнічних спільнот) Патріархат мав широку автономію та повноваження здійснювати світські форми влади над православними підданими Порти. Одночасно Патріархат був головним спільни-

ком Порти у всьому, що стосувалося контролю за її православними підданими. Однак, у межах Османської імперії православ'я було набагато менше заієрархізованим порівняно з Московією, адже трон Константинополя мав співіснувати з „давнішими“ патріархатами Александрії, Антіохії та Єрусалиму.

Традиція цілковитого контролю за Російською Церквою, здійснюваного царським тронном, тягнеться з давніх-давен, внаслідок чого вона починає повністю ототожнюватися з державою, яка використовує можливості Церкви для більшого упокорення власних підданих. Усередині Церкви була зформована жорстка ієрархія як наслідок пристосування до потреб російського абсолютизму. Церква навчала коритися російському цареві, сприймати безапеляційно статус кво та поширювала шовіністичні настрої. Петро I, який з відрозом ставився до ідеї існування якогось патріярха, що через свій чималий вплив на російське суспільство міг би протистояти в деяких питаннях абсолютній владі царя, 1720 року скасовує його питоми уповноваження. До 1917 року справами Російської Церкви опікується Священний Синод, а не патріярх.

Проте навіть в „обезголовленому“ стані Російська Церква (точніше, сама імперія руками власної Церкви) й далі намагається приховано вихоплювати православні регіони з юрисдикції вселенського трону. З 1840 року вона розпочинає справжню війну за контроль над Афоном та православним паломництвом на Святу землю. Російська імперія відродила традицію паломництва до цих двох центрів православ'я.

Для розміщення російських прочан, що прямували до Святої землі через Константинополь, афонський монастир св. Пантелеймона (названий „російським“ — Россікон) збудував гостинні доми в Галаті, що збереглися й донині. Російська Церква св. Магдалини на горі Елеон в Єрусалимі є наочним залишком спроби російської експансії на Святій землі, що захлинулася після більшовицької революції в Росії 1917 року.

Утім, дуже серйозного удару Вселенський Патріярхат зазнав після Малоазійської катастрофи 1922 року, наслідком якої став обмін населення між Грецією та Туреччиною — отже, втрата великої частини пастви та відповідних повноважень, а також складнощі у взаєминах з новою турецькою державою. У цей час трон Константинополя зосереджується на захисті своєї першості серед православної діаспори Європи та Америки й на роботі зі скликання Священного Синоду всіх православних Церков.

До спроби такого скликання вдається і Москва за часів Сталіна в 1948 році. Головною метою московського Синоду було утвердження Московського Патріярхату на роль головного представника всього православного світу, іншими словами, узурпація вселенської першості. Проте в підготовчих діях узяли участь лише Церкви країн Східньої Європи, що перебували в радянській окупації.

„Війна юрисдикцій“ у пострадянську добу

Після краху СРСР розпочинається нове коло боротьби за контроль над Церквами колишніх радянських республік. Як стає зрозумілим з деяких деталей у ситуаціях, коли між Московією та Константинополем виникає протистояння в питаннях юрисдикції, проблема має суто політичний характер та позбавлена теологічного підґрунтя. Російська (царська, радянська та сучасна) держава через Московський Патріярхат і далі контролює вірян у пострадянських суспільствах, метою чого є подальша культурна русифікація.

Показовим прикладом політичної природи питання є історія маніпулювання з Церквою в Грузії та Молдові після входження їх до складу Російської імперії. Через 10 років після захоплення Грузії (1801 рік) імперська влада скасовує автокефалію Грузинської Православної Церкви, набувши ще в IX ст., якщо не раніше. Грузинський Патріярхат замінюється на екзархат під патронатом Москви, який очолює російський екзарх, а богослужіння провадиться церковнослов'янською мовою. Схожим чином після захоплення Бессарабії 1812 року російська влада підпорядковує Митрополита Кишинівського Москві та нав'язує церковнослов'янське богослужіння.

Поле юрисдикції Російської Церкви розширювалося паралельно з експансивною імперською політикою російської держави. Однак, розпад СРСР активізував процеси боротьби за національне самовизначення в країнах, що сусідять з Росією, адже, попри пишну інтернаціоналістичну риторику радянського періоду, російський шовінізм не був подоланий, а політика русифікації (нав'язування російської мови, заселення регіонів етнічними росіянами) тривала й за радянських часів.

Після проголошення незалежності багато пострадянських суспільств виявили бажання відмежувати власні Церкви від Москви та створили помісні структури під патронатом Константинополя. У певному сенсі такі зміни були лише відновленням їхнього попереднього статусу. У багатьох країнах Церква розпалася на частину, яка визнавала владу Московського Патріярхату, і тих, хто був відданий вселенському трону.

Православ'я в Естонії

Історія Естонської Православної Церкви сягає XI ст. 1917 року вона проголосила свою автономію відразу після здобуття країною незалежності. Паралельно автономний статус проголосила фінська Церква. Обидві Церкви почали використовувати в богослужінні національні мови та, розірвавши зв'язки з Московією, 1923 року потрапили під юрисдикцію Вселенського Патріярха.

Створення помісних Православних Церков сприяло кращому сприйняттю православ'я загалом. У ньому припинили вбачати духовну іпостась російського шовінізму; до Церкви повернуло-

(Закінчення на стор. 8)

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Одеські архівісти збагачують історичну спадщину

СОМЕРСЕТ, Нью-Джерсі. – 30 квітня до музею-архіву Українського Історично-Освітнього Центру, що діє при Консисторії Української Православної Церкви (УПЦ) США, завітали гості з Одеси – виконуюча обов'язки директора Державного архіву Одеської області, автор ряду досліджень з історії міждержавних зв'язків, громадських об'єднань і національних товариств Лілія Білоусова, та Анатолій Балінов, директор Телерадіокомпанії „Град“, заснованої 2004 року.

У червні того ж року Національна рада з питань телебачення і радіомовлення визнала „Град“ переможцем конкурсу на право мовлення в Одеській області. Компанія ввела в дію радіостанцію „Перше радіо-FM1“. Відтоді Телерадіокомпанія „Град“ стала єдиним в Одеській області комерційним регіональним телеканалом.

З Л. Білоусовою та її супутником мав розмову редактор „Свободи“ Левко Хмельковський.

– Яка мета Ваших відвідин нашої країни?

– Одеський архів – потужне сховище цінних історичних документів. Ми маємо 13 тис. фондів, у яких збережено 2.3 млн. архівних справ. Ми полічили, що лише останнім часом у нас побували дослідники з 37 країн. Зрозуміло, що Одеса має багату українську історію, на Одещині сталося чимало важливих

Лілія Білоусова і Анатолій Балінов під час відвідин Консисторії Української Православної Церкви США. (Фото: Левко Хмельковський)

подій, жили і працювали визначні особи з українського минулого. Вже тепер ми маємо багато документів з цієї тематики.

Водночас ми розуміємо, що за кордоном існують великі джерела збагачення наших скарбів. Невблаганний час може призвести до втрати цінної документації з особистих архівів. Ми вирішили ознайомитися з архівами закордонних українських інституцій, побували в архівах Наукового Товариства ім. Шевченка, УПЦ США та інших.

Водночас ми маємо надію з допомогою тижневика „Свобода“ заохотити американських українців до передання нам на зберігання своїх особистих сімейних архівів. Наша адреса: Державний архів Одеської області, вул. Жуковського, 18, Одеса 65026 Ukraine. Електронна адреса: gaoo@te.net.ua. Сторінка в інтернеті: archives.gov.ua.

– Можна припустити, що за роки незалежності архів мав перейти докорінну перебудову щодо змісту

своєї роботи?

– Так і це було нелегко. Ще в останні роки СРСР ми почали готувати видання про успіхи села і дізналися про Голодомор 1932-1933 років на Одещині, і коли закінчили цю трудомістку працю, зустріли шалений опір тодішнього обласного комітету Комуністичної партії України. Ми вислухали чимало докорів. Проект було закрито. Цей том видано лише 2008 року, а ми підготували другий том, який включає 1,200 спогадів про Голодомор. Були й інші такі випадки.

Усе ж відродження правдивої історії триває. Ми увійшли до Наукового товариства історії міжнародної дипломатії і міжнародних відносин, яке має осідок в Києві, але охоче користується нашими дослідженнями. Є ще труднощі матеріальної сфери. Архів досі міститься в будівлі колишньої Одеської синагоги, яке не відповідає сучасним умовам архівної справи, тож треба будувати відповідне приміщення.

На початку 2016 року міська влада прийняла рішення передати будівлю єврейській громаді. При цьому архіву не було надано жодного іншого приміщення. Після перемовин міська влада погодилася на будівництво нового сучасного корпусу архіву. Проте архів й досі знаходиться в аварійній будівлі. Архів створено 1920 року, але за стилем діяльності він визнаний найсучаснішим архівом України.

Учні Академії св. Юра були присутні на Літургії

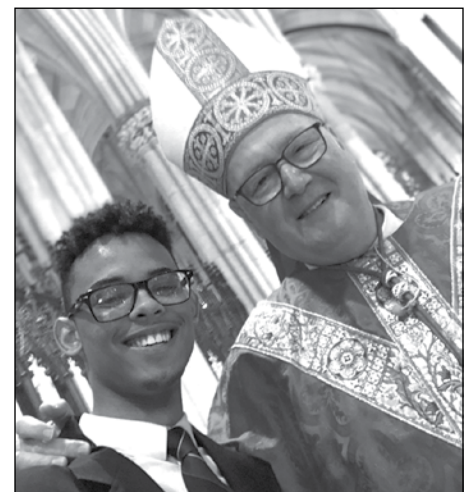
Учні Академії св. Юра в Катедрі св. Патрика. (Фото: „SGA News Association“)

НЬЮ-ЙОРК. – 23 квітня 12-та класа Академії св. Юра брала участь у щорічній Літургії для старшокласників католицьких шкіл штату Нью-Йорк в Катедрі св. Патрика. Літургію служив Архієпископ Нью-Йорку Кардинал Тимоті Долан. На ній були присутні понад 1,000 старшокласників з Нью-Йорку.

За кілька тижнів до цієї події Римокатолицька Архієпархія Нью-Йорку повідомила, що студент 12-ої класи Армани Торрес вибраний як один з трьох учнів з-поміж усіх студентів католицьких шкіл міста для допомоги біля вівтаря під час Літургії. Протягом трьох останніх років А.Торрес допомагав священикам в Українській католицькій церкві св. Юра під час відправ.

У своїй проповіді Кардинал Долан сказав: „Візьміть свою віру у ваше майбутнє і пам'ятайте, що ви є частиною священної сім'ї Церкви Христової“.

Після Літургії головний розпорядник усіх католицьких шкіл д-р Тимоті МакНіфф звернувся до директора Академії св. Юра Андрія Стасіва з подякою студентам за участь у службі.

Армани Торрес (зліва) і Архієпископ Нью-Йорку Тимоті Кардинал Долан.

Усі старшокласники були зворушені проповіддю Кардинала Т. Долана та набутим досвідом. Старшоклассниця Лілія Довганик сказала: „Мені припали до душі слова Кардинала Долана, бо вони були дуже надхненними та теплими і в них відчувалося його благословення нам“. Олександра Роїк, інша старшоклассниця, сказала: „Коли ви берете участь у Літургії, то відчуваєте себе частиною однієї великої сім'ї“.

„SGA News Association“

1. Росія проти...

(Закінчення зі стор. 7)

ся чимало вірян з протестантської більшості населення країни. На 1940 рік чисельність вірян Естонської Православної Церкви доходила до 200 тис. осіб, 80 відс. з яких були етнічними естонцями, а сама Церква набула виразно національних рис.

Згідно з положеннями пакту Молотова-Ріббентропа, за яким Радянський Союз та нацистська Німеччина розподілили між собою країни Східної Європи, Естонія відійшла до перших.

Радянський режим скасував автономність Естонської Православної Церкви й підпорядкував її Москві. На знак протесту, більша частина духовенства та практично всі віряни навіружилися до лютеранства, а православ'я через практику заселення територій почало ототожнюватися з російською національною меншиною, чисельність якої стрімко зростала. Після здобуття незалежності 1991 року помісна Церква була відновлена, а 1996 року її автономний статус визнав Константинополь, внаслідок чого тодішній Патріарх Всєї Руси Алексій II, що сам походив з Естонії, на певний час розірвав зв'язки з Вселенським Патріархатом.

Православ'я в Естонії було розколоте за національною ознакою. Російськомовна меншина, що налічує 170 тис. вірян, визнає Естонську Православну Церкву Московського Патріархату та проводить богослужіння церковнослов'янською мовою. Православні естонці — 25 тис. вірян — належать до Естонської Апостольської Православної Церкви, відновлення якої повернуло в лоно православ'я частину населення країни. Церква ісповідує повернення до своїх витоків, пов'язаних з візантійською традицією, оминаючи таким чином „факт“ принесення до країни православ'я через Росію.

НОВИНИ З УКУ ТА „ОСТРОЗЬКОЇ АКАДЕМІЇ“

УКУ входить до трійки провідних університетів України

Матвій Матушак

Львів. – Згідно з дослідженням аналітичної групи українського порталу „Тексти.org.ua“ Український Католицький Університет (УКУ) має найкращих в Україні вступників, а також займає перше місце у трійці провідних університетів, до якої також входять Національний університет ім. Тараса Шевченка і Національний університет „Києво-Могилянська Академія“.

Дане дослідження було проведене вже вдруге задля визначення найкращих університетів країни. На думку авторів, найвірнішим критерієм для цього є рейтингові показники вступників на основі зовнішнього незалежного оцінювання (ЗНО), а також показники вартості навчання і професіоналізму викладачів.

За результатами дослідження, УКУ піднявся на 34 сходинки у рейтингу в порівнянні з 2011 роком і зараз входить у трійку провідних університетів України. Середній показник результатів ЗНО вступників УКУ виявився найвищим у країні і склав 182,5 точки. Вартість навчання на контракті є теж дуже важливим критерієм, адже дослідження показало, що чим більша вартість навчання, тим якісніші навчальні послуги пропонує університет.

„Ми вирішили оцінювати вищі навчальні заклади (ВНЗ) по тому, який рівень ЗНО мають їхні студенти. Ми виходили з простої думки, що чим вище рейтинг ЗНО у студентів, тим вище

(Закінчення на стор. 18)

В „Острозькій академії“ вели мову про академічну доброчесність

Леся Касіяненко

ОСТРОГ, Рівненська область. – У Національному університеті „Острозька академія“ 15 лютого відбулася Міжнародна науково-практична конференція „Теоретико-методологічні та прикладні засади забезпечення академічної доброчесності в закладах вищої освіти“.

З вітальним словом виступив ректор університету Ігор Пасічник, який зазначив, що цього року було напрацьовано Кодекс академічної доброчесності Острозької академії, автором якого є начальник юридичного відділу, адвокат Ольга Балацька.

„Академічна доброчесність“ загалом поняття дуже широке, яке включає в себе і духовні засади, і етичні та моральні принципи, якими повинні керуватися усі учасники академічного середовища під час здійснення освітнього процесу. Доброчесність стосується як студентів, так і викладачів та адміністративних працівників. Тому виникла ідея створити власний Кодекс академічної доброчесності“, – стверджує О. Балацька.

Науково-практична конференція мала два пленарних засідання. Проблему хабарництва розглянув завідувач катедри кримінального процесу академії Олег Герасимчук. Доктор економічних і теологічних наук Елайджа Морган поділився міжнародним досвідом і виступив з доповіддю: „Плагіят і академічна доброчесність в Німеччині“.

„Острозька академія демонструє академічну доброчесність з початку свого створення. Цей університет є взірцем того, як необхідно працювати і створювати таку атмосферу в закладі, щоб сюди хотіли приїжджати та вступати абітурієнти“, – зазначив начальник управління освіти і науки Рівненської обласної державної адміністрації Григорій Таргонський.

Під час конференції з доповідями виступили: науковий співробітник Університету Упсали (Швеція) Сергій Курбатов, координатор Проекту сприяння академічній доброчесності в Україні Американські ради з міжнародної освіти Тарас Тимочко, доцент Київського національного економічного університету ім. Вадима Гетьмана Євген Ніколаєв, викладачі Острозької академії.

Доктор економічних і теологічних наук Елайджа Морган виступає з доповіддю: „Плагіят і академічна доброчесність в Німеччині“. Зліва – перекладач. (Фото: Інна Катанаха)

ANNUITIES PREMIER NINE*

4%

ALSO AVAILABLE:
SELECT SEVEN – 3.5%*
STARTER FIVE – 3.0%*

Contact us:
888-538-2833

* First year rate. Second Year Rate – 3.0%.
All annuity rates are subject to change. Not available in all states.

Ukrainian National Association, Inc.
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07854
General Information: 800-253-9862 • Fax: 973-282-0900
www.UkrainianNationalAssociation.org
facebook.com/UkrainianNationalAssociation

ФІЛАТЕЛІЯ

Аерограми надходили до „Свободи“

Левко Хмельковський

Коли перед виїздом Українського Народного Союзу з Джерзі-Сіті, Нью-Джерзі, переглядали архів „Свободи“, я звернув увагу на кілька аерограм, які надіслали до редакції читачі газети з Англії. Кіпру, Австрії. Аерограма – авіопоштове відправлення за зниженим тарифом, а в філателії – особливий вид цільної речі. Аерограми можуть випускати поштові відомства і приватні компанії. Це складений удвічі або вчетверо аркуш паперу, одна сторона якого використовується для адреси, а інша – для листа. Аркуш служить одночасно листом і конвертом.

Перші аерограми з'явилися на початку 1920-их років, але особли-

во поширилися під час Другої світової війни. Заступник директора поштової служби сухопутних військ на Близькому Сході полковник Р. Еванс у 1940 році запропонував військовому міністрові серу Ентоні Ідену під час його візиту на Близький Схід ввести в Британській армії легку самоклеїтку-секретку. Міністер погодився. 1 березня 1941 року почалося пересилання аерограм між Близьким Сходом і Великою Британією за допомогою гідролітаків компанії „Imperial Airways“.

Офіційний термін „аерограма“ впровадив Міжнародний поштовий союз на конференції в Брюсселі 1952 року. Колекціонування аерограм швидко поширилося в США, Австралії, Японії та інших країнах. В Нью-Йорку діє клуб колекціонерів

аерограм.

Про що писали у аерограмах до „Свободи“? Ось послання з Австрії:

„11 липня 1963 року померла у Львові д-р Олена Степанів-Дашковичева, народжена 7 грудня 1892 року у Вишнівчику, повіт Перемишляни, колишня хорунжа УСС, відзначена Медалею хоробрости, четар Української Галицької Армії, колишня вчителька гімназії Сестер-Василіанок у Львові. Покійна перебула шість з половиною років на заслання у Воркуті, недалеко від Білого моря“.

Ось тривожне повідомлення з Англії 1960 року:

„Мій земляк Борис Цибульський з Франції прислав розпачливого листа з проханням допомогти йому в біді. Сталося так, що у зв'язку з приїздом до Франції ката

Зразки аерограм, що зберігалися в архіві „Свободи“.

України Хрушова французька поліція мала Цибульського як активного українця в боротьбі проти комунізму вивезти на острів Корсіку. Але Цибульський після підсоветського життя (син полковника Цибульського) у 48 років став повним інвалідом, тому лікар заборонив везти його літаком на Корсіку і його потягом вивезли до міста Метз, де урядили відпустити його під нагляд поліції додому. Але його здоров'я погіршилося і він опинився у шпиталі, де його щодня відвідував поліцей. Під час перебування в шпиталі йому мізерну пенсію не виплачували, бо вона йшла до шпиталю. Платити за кімнату Цибульський не має чим і господар помешкання попередив його, що кімнату винайме іншому. Він просить у мене допомоги, а я й сам такий, хоч маю лише 60 років, але після московського кацета і тяжкої операції не можу заробити на прожиток. Єдине джерело, яке може врятувати Цибульського, це належність за його книжку в книгарні „Свободи“... Сердечно прошу вплинути [на завідувача книгарні], щоб він перевів розрахунок з Цибульським за продаж його книжки поезій „Шляхами козацької слави“, а решту непроданих повернув“.

Б. Цибульський народився 1911 року в Зінкові на Полтавщині в родині полковника кубанського війська. У роки Другої світової війни переховувався в католицькому монастирі, захворів. Займався кобзарством та літературною працею. Помер 3 серпня 1963 року у місті Моранж, Франція. Автор збірок віршів „Мій Україні“ (1958), „Шляхами козацької слави“ (1958), повісті „Люди козацького серця“ (1950).

Отак філателія не лише відкриває історію пошти, а й долі шановних земляків.

ЗГАДАЙТЕ ЦЮ РЕКЛАМУ І ОТРИМАЙТЕ \$50!*

*\$50 ЗНИЖКА НА ВАШІ "CLOSING COSTS" ВИТРАТИ!

Selfreliance
Ukrainian American Federal Credit Union

ЛЮБА ДРОБИТ NMLS MLO ID 586416 • ТАТІЯ ГОР NMLS MLO ID 586416 • СВІТЛАНА КУРКОВСЬКА NMLS MLO ID 586416 • ОКСАНА ТРУДЗЕВИЧ NMLS MLO ID 586416

ПЛАНУЄТЕ ПРИДБАТИ ЖИТЛО?

773-328-7500, ext283
mortgages@selfreliance.com

**НАШІ ПОЗИКОВІ
ФАХІВЦІ Є ТУТ,
ЩОБ ВАМ ДОПОМОГТИ!**

Низький відсоток початкового внеску
Безоплатна аплікація • Швидке попереднє схвалення позики
Конкурентоздатні відсоткові ставки
Мортгеджі з фіксованою та змінною відсотковою ставкою!

**10% початковий внесок,
без PMI для тих, хто хотів би придбати свій перший власний будинок**

Телефонуйте до нашого позикового відділу на безкоштовний № 1.888.222.8571 за поточними пропозиціями, відсотковими ставками й умовами.

Home Office: 2332 W. Chicago Ave. Chicago IL 60622 773-328-7500	5000 N. Cumberland Ave. Chicago IL 60630 136 E. Illinois Ave. #100. Piquette IL 60464 302 E. Army Trail Rd. Bloomington IL 61820 734 Sandford Ave. Newark NJ 07102 558 Summit Ave. Jersey City NJ 07310 60-C N. Jefferson Rd. Whippany NJ 07981	773-589-0077 947-359-5911 630-307-0079 973-373-7839 201-795-4061 973-887-2776
---	--	--

SELFRELIANCE.COM

Full Financial Services

NCUA

National Credit Union Administration

НОВИНИ НАУКИ

Роман Сербин стверджує: Голодомор був геноцидом

Галина Кришталь

МОНРЕАЛЬ. – 4 березня у Монреальському Осередку Науково-Товариства ім. Шевченка в Канаді відбулася доповідь доктора історичних наук Романа Сербина на тему „Голодомор – український геноцид. Аналіз цього питання в сучасній науці та політиці“.

Засідання відкрила голова Осередку НТШ, проф. Люба Жук, а її заступниця Олеся Чехут, познайомила слухачів з доповідачем. Науковий і професійний шлях Р. Сербина пов'язаний з Університетом МекГіла, де він здобув ступінь бакалавра і де, згодом, після навчання у Сорбонському університеті в Парижі та в Монреальському університеті, захистив свою докторську дисертацію. Д-р Р. Сербин був довголітнім (1969-2002) професором історії Квебекського університету в Монреалі. Серед його наукових досліджень є українська історія XIX-XX ст., зокрема питання голоду в Україні 1921-1923 та 1932-1933 років, якому він присвятив багато своїх виступів та публікацій.

Доповідач пояснив змістове наповнення термінів „Голокосту“ та „геноциду“ і аргументував, яким чином термін „геноцид“ відноситься до Голодомору. Д-р Р. Сербин наголосив, що він помічає існуючу плутанину стосовно згаданих понять і зауважив, що в менталь-

ності багатьох українців Голодомор асоціюється лише з голодом 1932-1933 року і, таким чином, український геноцид обмежується лише до голоду. Добре склалося, що при відзначенні пам'яті жертв Голодомору 25 листопада 2017 року Президент України Петро Порошенко у своєму виступі наголосив, що це був геноцид за всіма ознаками Конвенції про запобігання злочину геноциду від 9 грудня 1948 року.

Далі проф. Р. Сербин говорив про трьох осмислювачів українського геноциду для західного світу. Всі вони, хоч не були українцями, великою мірою спричинилися до поширення знання про Голодомор у західному світі.

На особливу увагу заслуговує Рафаель Лемкін. Про нього доповідач говорив найбільше. Перш за все тому, що Р. Лемкін є автором терміну „геноцид“, який вперше використав у своїй праці, виданій у 1944 році у Вашингтоні. По-друге, саме Р. Лемкін дав перше всеохоплююче осмислення українського геноциду. Через свої видання він не лише привертав увагу світу до даної проблеми, а й старався, щоб на Нюрнберзькому процесі прийняли його концепцію геноциду. Однак тоді не було такого закону і тому в Нюрнберзі судили за воєнні злочини та злочини

(Закінчення на стор. 13)

ЗАКЛИКАЄМО ЧЛЕНІВ УНСОЮЗУ (50+) та ДРУЗІВ!

ПРИЇДЖАЙТЕ НА СОЮЗІВКУ

WEALTH & RETIREMENT PLANNING

GOLF & HIKING

WINE TASTING & BINGO

WELLNESS & NUTRITION

Неділя, 10 червня - п'ятниця, 15 червня

ЗАМОВЛЯЙТЕ КІМНАТИ ВЧАСНО

Реєстрація в неділю, 10 червня 2018, від 6-ої год. вечора на СОЮЗІВЦІ

Побут включає 5 нічлігів, харчування від понеділка зі сніданком до п'ятниці з полуденком, бенкет, доповіді, розвагові програми та податки, і чайові.

\$499 від особи, якщо дві особи в кімнаті,
\$599 від особи, якщо одна особа в кімнаті,
лише Бенкет у четвер, 14 червня 2018 р., – \$75 від особи.

Не забувайте вишиванки на бенкет!

По можливості привезіть речі на ліцитацію!

СОЮЗІВКА тел.: 845-626-5641

За інформаціями звертатися до Оксани Тритяк, тел. 973-292-9800 дод. 3071, або до Мирона Колінського дод. 3036

Український Народний Союз
запрошує Вас на

БЕНКЕТ УНСОЮЗУ З НАГОДИ 39^{ОІ} КОНВЕНЦІЇ

присвячений заснуванню добродійної акції
УНСОЮЗУ - "Розвиток Союзівки"

СУБОТА, 19^{ОІ} ТРАВНЯ, 2018 7:30 ВЕЧОРА

КОКТЕЙЛЬ – 7:30 ВЕЧОРА НА ТЕРАСІ "ВЕСЕЛКА"

БЕНКЕТ – 8:30 ВЕЧОРА В ЗАЛІ "ВЕСЕЛКА"

SOYUZIVKA HERITAGE CENTER
216 FOORDMORE ROAD, KERNONKSON, NEW YORK

У ПРОГРАМІ

ПРИСЯГА ЧЛЕНІВ НОВООБРАНОГО
ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНСОЮЗУ

ГОЛОВНА ДОПОВІДЬ – АНДРІЙ ФУТЕЙ, ПРЕЗИДЕНТ, УККА

БЛАГОДІЙНИЙ КОНЦЕРТ
ОСОБЛИВІ ГОСТІ – ТАРАС ЧУБАЙ І ПАВЛО ТАБАКОВ

ДАТОК: \$150 ВІД ОСОБИ

RSVP: SOYUZIVKA – (845) 626-5641

Хіба преса...

(Закінчення зі стор. 4)

того, що відбувається, бо вони не лише віддзеркалюють події, а й певним чином творять їх.

Саме медіа створюють образ бажаної політики, правильного шляху, необхідних дій тощо. У демократичних суспільствах ЗМІ мають можливість чинити потужний тиск на уряд, спонукаючи його до тих чи інших дій. А відсутність підтримки з боку національних телеканалів, газет і журналів, радіо, а тим більше їхня різка критика здатні зупинити владу, змусити її відмовитися від якихось акцій. Отже, журналісти, редактори й власники медіа-структур – це зовсім не сторонні спостерігачі, а активні учасники політич-

ного та геополітичного життя.

Інша річ, що в авторитарних і тоталітарних системах ЗМІ працюють у режимі пропагандистського апарату влади, оспівуючи й освячуючи будь-які її кроки. Тому дивною здається позиція деяких „жерців“ особливої місії журналізму, які декларують сумнівні принципи: у всьому беремо участь, скрізь втручаємося, на все намагаємося впливати, але ні за що не відповідаємо, бо ми лише „дзеркало“.

Тим часом медіа відтоді, як вони існують, відповідальні за багато подій і в дечому мають взяти на себе свою частку провини.

Під час Голодомору в Україні чимало західних ліберальних газет залюбки грало з пропагандою СРСР, тиражуючи її інформаційні продукти, зокрема ті, де заперечувався український голод. Ці часописи охоче поширювали заяви підготованих червоним Кремлем європейських інтелектуалів, як от Бернард Шов, Анрі Барбюс, Ліон Фойхтвангер, Ромен Ролан, які розповідали, як добре все в Країні Рад, як

добре їх на „батьківщині робітничої кляси“ годували й що жодних ознак жакіть голоду вони не помітили. Американський журналіст Волтер Дюранті за оспівування СРСР і заперечення Голодомору в Україні одержав найпрестижнішу в США журналістську премію — Пуліцерівську.

Потім демократичні ЗМІ Заходу „ушляхетнювали“ образ нацистської Німеччини, доводячи, що там усе добре, підтримується зразковий націонал-соціалістичний порядок і немає жодних підстав не їхати на Олімпіаду за партайгеноссе Гітлера. У 1936 році чимало європейців та американців вирушило на спортивне свято до нацистів значною мірою під впливом демократичної преси своїх країн.

У Франції комуністична (і частина ліберальної) преса після Першої світової війни активно агітувала за пацифізм, унаслідок чого країну було ідеологічно роззброєно якраз напередодні нацистського наступу проти неї. Коли Британія та Франція дали гарантії Польщі, дея-

кі французькі газети писали: „Чи варто воювати за Данціг?“. Тамтешня преса також відповідає за деморалізацію французів, таку глибоку, що під час нацистської окупації це призвело до масової колаборації як на інституційному рівні (Республіка Віші), так і на персональному. Таких неприємних прикладів дуже багато, щоб можна було й надалі вірити в „чисту“ журналістику.

Є й зовсім свіжі. Друга чеченська війна Володимира Путіна була б неможливою без надактивної підтримки російських медіа, як і війна проти України. А нині та західня преса, яка намагається „ушляхетнити“ путінський режим, є відповідальною за зміцнення та посилення жорстокої ракетно-ядерної диктатури комуністичних спецслужб, яка пережила псевдобуржуазну мутацію.

„Український тиждень“

Ігор Лосєв – філософ, доцент Національного університету „Києво-Могилянська академія“.

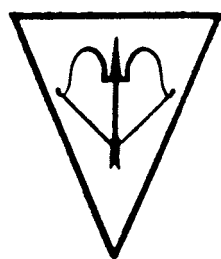
ОКСАНА СТАНЬКО
Ліцензований продавець
Страховання Життя
OXSANA STANKO
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
32 Peachtree Rd.
Basking Ridge, NJ 07920
Tel.: 908-872-2192; email: stankouna@optimum.net

ХРИСТИНА БРОДИН
Ліцензований Продавець
Страховання Життя
CHRISTINE BRODYN
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
187 Henshaw Ave.
Springfield, NJ 07081
Tel.: 973-376-1347

АРКА
Вишиванки, хустки, нитки,
тканина до вишивання, рушники,
коралі, пояси, кераміка, різьба
89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: 212-473-3550

Друкарня
COMPUTOPRINT Corp.
Established 1972
Clifton, New Jersey
виконує друкарські роботи:
• книжки (в твердій і м'якій оправах)
• журнали (з експедицією, або без)
• канцелярські друки
• весільні запрошення (в укр. і англ. мовах)
**Ваші замовлення виконуємо
сумлінно, скоро і на час та
з 40-літнім досвідом!**
973-574-8800
Fax: 973-574-8887
e-mail: computopr@aol.com

**LAW OFFICES OF
ZENON B. MASNYJ, ESQ.**
In the East Village since 1983
Serious personal injury, real estate
for personal and business use,
representation of small and mid-size
businesses, securities arbitration,
divorce, wills and probate.
(By Appointment Only)
140 Second Avenue
New York, NY 10003
212-477-3002
zbmasnyj@verizon.net
If 212-477-3002 landline not
working, please call 201-247-2413

ПЛЕМ'Я ПЛАСТУНОК „ПЕРШІ СТЕЖІ“

влаштовує

„ДЕННИЙ ТАБІР ПТАШАТ ПРИ ПЛАСТІ“

для дітей від 4 до 6 років, які володіють
(розуміють і говорять) українською мовою

- Дитина мусить мати закінчених 4 роки життя до 31 серпня 2018 р. Вийнятоків немає.
- Дитина мусить мати усі приписані щеплення.
- Дитина, яка склала Заяву Вступу до новацтва, не може брати участі в таборах для Пташат.

Табір відбудеться на Союзівці у двох групах:

- від неділі 24 червня до суботи 30 червня 2018 р.
- від неділі 1 липня до суботи 7 липня 2018 р.

У справі кімнат просимо порозуміватися прямо з Адміністрацією Союзівки:
SOYUZIVKA, P. O. Box 529, 216 Foordmore Road, Kerhonkson, NY 12446
(845) 626-5641; www.Soyuzivka.com; Fax: 845-626-4638

- Таборова оплата: \$150.00 (\$20.00 незворотні); оплата за два тижні 290.00 дол.
- Зголошення і таборову оплату (чек виписаний на Plast – Pershi Stezhi) надсилати до:

Mrs. Oresta Fedyniak, 2626 W. Walton Ave., Chicago, IL 60622
Tel.: 773 486-0394 (від 8:00 до 10:00 ранку)

- Реченець зголошень: **30 травня 2018 р.** • Після реченця не приймаємо зголошень.
- Лікарську посвідку НЕ пересилати з анкетною зголошення. Просимо передати при реєстрації.

КАРТА ЗГОЛОШЕННЯ НА ТАБІР ПТАШАТ-2018

Ім'я і прізвище дитини
по-українськи і по-англійськи

Дата народження

Адреса

Телефон E-mail

Просимо залучити посвідку дати народження дитини, яку вписуєте на табір перший раз

☐ від 24 червня до 30 червня 2018 р. ☐ від 1 липня до 7 липня 2018 р.

Величина таборової сорочки дитини: ☐ 6-8, ☐ 10-12, ☐ 14-16.

☐ Залучую чек на суму \$..... ☐ Резервую кімнату на Союзівці

.....
ім'я і прізвище матері (подати дівоче прізвище)

Завваги

.....

.....

..... Підпис батька або матері

ПОСТАТІ

Стефан Гик був автором української криміналістики

Олександр Кучерук

Вперше в незалежній Україні постать правника, лікаря та мецената Стефана Гика була у травні 2016 року представлена на міжнародній конференції в Чернівцях. У ній брали участь гості з Чехії та державні діячі області. Протягом наступного року доповіді на конференціях та наукові семінари, присвячені 105-ій річниці з дня народження С. Гика відбулися в Києві, Львові, Вінниці, Кам'янці-Подільському, Мукачеві, Коломиї.

Ці заходи завершилися проведенням Міжнародного криміналістичного конгресу „Стефан Гик – фундатор української криміналістичної науки: історія, теорія, практика“ 5-8 грудня 2017 року в Україні. У конгресі брали участь представники Українського Вільного Університету (УВУ) та Київського національного університету ім. Тараса Шевченка, Інтерполу та Центру судової експертизи та експертних досліджень, загалом понад 50 учасників та гостей з США, Нової Зеландії, Чехії та Німеччини.

Конгрес відбувся в музеї Української революції 1917-1921 років з підтримкою Інтелектуального форуму „Єдина Європа“, Науково-дослідної експериментальної комунікативної лабораторії ім. С. Гика та Української секції Міжнародної поліційної асоціації. У Львові конгрес проводився на юридичному факультеті Львівського національного університету ім. Івана Франка, де С. Гик здобув звання магістра права.

На конгресі була присутня сім'я д-ра С. Гика – його онука адвокат Марія Кесала та його дочка д-р Наталія Гик-Козак з чоловіком д-ром Стефаном Козаком. На жаль, молодша дочка д-р Софія Гик-Кецала не змогла приїхати на

зустріч.

В автобіграфії, яку С. Гик подав на здобуття звання доктора медицини, він писав:

„Я, Стефан Гик, українець, греко-католик, народився 25 грудня 1912 року в Добромилі (Галичина). Навчався у початковій школі в рідному місті з 1918 до 1923 року. Того ж року перейшов до клясичної державної гімназії в Перемишлі. Отримав атестат в червні 1931 року (матура з правом вступу до університету). Потім я вивчав право у Львівському Університеті і склав іспити в 1935 році. В роках 1935-1942 я працював адвокатом – спочатку як асистент, а далі проводив самостійну адвокатську практику. В 1942 році я вирішив вивчати медицину (а саме психіатрію та криміналістичну психологію) на додачу до права. І згідно з даним рішенням, я навчався у Львівському Університеті (1942-1944) та в Університеті міста Ерланген (1945-1949), де склав медичний державний іспит в 1949 році. Під час медичних студій я продовжував вивчати право і отримав звання професора кримінального права в УВУ у Мюнхені. Після завершення навчання я читав лекції в УВУ, а саме викладав курс кримінології в 1946-1949 роках. З 1949 року був лікарем у таборі переміщених осіб, що підпорядковувався Міжнародній організації у справах біженців“.

В 1950 році сім'я Гиків переїхала до США, де С. Гик пройшов інтернатуру та резидентуру, успішно склав нострифікаційні іспити і відкрив приватну практику в штаті Ілліной. Спочатку він працював у Чикаго, а згодом протягом багатьох років в Грігсвілі та Мередозії – двох невеликих містечках в центрі штату. Тут він працював лікарем аж до трагічної загибелі в автокатастрофі 4 лютого 1981 року.

Д-р С. Гик був всебічно розви-

нутою людиною, володів шістьма мовами, вів активне суспільне життя і був членом багатьох товариств, автором двох книг та трьох наукових праць з кримінального права та криміналістики. Однак цей список не є вичерпним, і подальші дослідження ще тривають.

Перша друкована праця С. Гика „Кодекс кримінального поступання“ була видана українською мовою в Перемишлі в 1941 році. Книга була кишенькового формату, в її додатках було вміщено 35 зразків судових документів. По суті, цей універсальний інструмент був завжди під рукою і слугував для захисту прав кожного українця.

Найвідомішою книгою д-ра С. Гика є „Криміналістика“, що вийшла друком у Регенсбургу в 1948 році і була перевидана в Лондоні в 1964 році. Перше видання книги з 11 розділів і мало 221 сторінку. Воно було видано накладом Михайла Борецького (1921-1996), який став видатним економістом США і був відзначений за заслуги федеральною золотою медаллю. Вказана книга є першим українським підручником з криміналістики.

Ця праця стала відомою в Україні лише через півстоліття. А сталося це завдяки старанням Аркадія Жуковського (1922-2014), який був головою Наукового Товариства ім. Шевченка (НТШ) в Європі, а також викладав в УВУ, в якому згодом став професором і продеканом філософського факультету. А. Жуковський проживав у Парижі і прибув з візитою до Києва на власне 75-річчя, де познайомився з проф. Петром Біленчуком, який на той час дуже цікавився криміналістикою. Після урочистостей А. Жуковський повернувся до Франції і переслав в Україну примірник книги „Криміналістика“. На той момент П. Біленчук саме редагував підручник з криміналістики і включив отриману

Д-р Стефан Гик

книгу до списку літератури.

Перша наукова праця С. Гика „Свідок, його зізнання, права та обов'язки в карному праві“ була завершена в червні 1946 року і дозволила авторові здобути звання доктора кримінального права в УВУ. Вона була виконана під керівництвом д-ра Юрія Старосольського (1907-1991), який згодом став Начальним Пластуном усіх пластунів світу, членом-засновником і головою „Об'єднання Українців Вашингтону“ та головою Осередку НТШ у Вашингтоні.

Друга наукова праця д-ра С. Гика „Вина та її докази в кримінальному праві“ була представлена для габілітації докторського звання в УВУ в 1950 році. Заклучна робота д-ра С. Гика стосувалася криміналістичної психології і називалася „Рівень злочинності переміщених осіб в 1944-1949 роках“. Її авторові було присвоєно звання доктора медицини в Університеті міста Ерланген в січні 1950 року.

Чикаго

Роман Сербин...

(Закінчення зі стор. 11)

проти гуманності, а не за геноцид. Р. Лемкін продовжував свою кампанію за ухвалення спеціальної конвенції Генеральною Асамблеєю ООН та ініціював „Конвенцію про запобігання злочину геноциду та покарання за нього“, прийняту ООН в 1948 році.

В 1953 році Р. Лемкін написав доповідь для великої маніфестації в Нью-Йорку з нагоди 20-ої річниці Великого Голоду, і назвав її „Soviet Genocide in the Ukraine“. В цій доповіді Р. Лемкін вперше дав повне осмислення українського геноциду, не лише як морення голодом українських селян, а як нищення української нації.

Доповідач звернув увагу на те, що Р. Лемкін представив українських селян не як соціо-економічну групу, якої в Конвенції ООН не зазначено, як жертви геноциду, а як групу з етнічною та національною характеристиками. Р. Лемкін мав рацію, бо загроза Московській імперії йшла від українців як етно-національної групи, а не як соціо-економічного населення, і саме для запобігання цієї загрози уряд СРСР прийняв політику геноциду супроти українців в межах не лише Української

РСР, але цілого СРСР.

Знищення української нації та українського етносу, це не лише вбивання, це також передання дітей на виховання з однієї групи в іншу чи перешкода дотородженню (четвертий і п'ятий засоби геноциду згідно з Конвенцією). Виселення з України цілих родин є також частиною геноциду. Д-р Р. Сербин вважає, що ці два способи нищення майже не розглядалися науковцями, які досліджували український геноцид.

Мабуть через брак часу, під час маніфестації в Нью-Йорку, Р. Лемкін не зміг представити свою тезу про чотири-вістряну атаку на українську націю і вона залишилася невідомою аж до 2008 року, коли машинопис доповіді знайшов в архіві Нью-Йоркської Публічної Бібліотеки французький історик Жан-Люї Панне (Jean-Louis Panne) і тоді вона увійшла в науковий та політичний обіг.

Другий автор, про якого говорив Р. Сербин, це відомий науковець Роберт Конквест і його твір „The Harvest of Sorrow. Soviet Collectivization and the Terror Famine“ (1986). Потрібно згадати Джеймса Мейса, який допомагав Р. Конквестові у збиранні документів та був його дорадником. У книзі Р. Конквеста є лише невелика згадка про геноцид, що на думку д-ра Р.

Сербина пояснюється тим, що на час написання цієї книги, головним завданням було доказати, чи був голод чи ні, оскільки Радянський Союз цей факт замовчував або заперечував. Тому автор зробив аналіз на підставі документів та літератури, щоб підкреслити сам факт голоду. Р. Конквест також писав про інші види нищення українського народу, але не дійшов до розуміння про усі ці нищівні акції як про інтегральний геноцид.

Третьою публікацією, якій доповідач присвятив свою увагу і яку найбільше піддавав критиці, була нещодавно видана книга Анни Апелбавм „Red Famine. Stalin's War on Ukraine“ (2017). В ній автор використала найновішу літературу і документи і знову привернула увагу світу до теми Голодомору. І це, на думку проф. Р. Сербина, позитивний аспект появи цього дослідження.

Однак позиція доповідача не співпадає з позицією, яку А. Апелбавм займає на сторінках книги. Вона вважає, що Голодомор важко назвати геноцидом, бо він не мав на меті знищити кожного українця, а лише частину населення. На думку проф. Р. Сербина, така позиція є виявом нерозуміння визначення Конвенції ООН, яка виразно говорить про нищення групи „в цілому

або частково“. Крім того, це вияв нерозуміння аналізу українського Геноциду Р. Лемкіна, який осмислив його згідно з Конвенцією ООН, а не, як твердить А. Апелбавм, на загальних мішеннях у своїй книжці про Другу світову війну. Тому переклад книги А. Апелбавм на українську мову у сучасному вигляді не був би корисний. Її слід перше виправити і доповнити, вважає Р. Сербин.

На завершення доповідач зробив висновки, що політичні висловлювання партійних провідників того часу є достатнім свідченням наміру режиму знищити українську групу за національною та етнічною ознаками, що й кваліфікує їхній злочин, як геноцид. Голод був найбільше вбивчим актом колоніальної політики Російської імперії в її радянській формі. Суцільна аналіза українського геноциду повинна включати обидві пересікаючі українські групи: національну (всі жителі Української РСР) і етнічну (всі громадяни СРСР українського етнічного походження). Голодомор, в сенсі українського геноциду, був Великий Голод і багато більше, в іншому випадку ми йдемо у зворотному напрямку у вивченні українського геноциду, який вперше цілісно осмислив Р. Лемкін.

Після доповіді відбулася жвава дискусія.

ПАНОРАМА ЖИТТЯ В УКРАЇНІ

Родини мають багато дітей

Євген Цимбалюк

ГЛИННЕ, Рівненська область. – Новонароджена донька Настя 9 жовтня 2017 року стала 18-ою дитиною 47-річного Петра та 43-річної Світлани Ковалевичів. Пара побралася 26 років тому й відтоді нажила 11 доньок та сім синів. Старші з них – Ігор, Наталія, Руслан, Тетяна – вже мають свої сім'ї, живуть окремо від батьків і збагатили їх 11 онуками.

А Орису Примак з села Нова Українка Президент України Петро Порошенко 4 листопада 2017 року нагородив орденом княгині Ольги II ступеня за виховання 19 дітей.

Вона разом з чоловіком Ігорем, маючи трьох власних дітей, взяла на виховання ще 10 сиріт та стала опікункою для шести дітей, позбавлених батьківського права.

При цьому як матір-вихователька дитячого будинку сімейного типу викладає в школі українську мову та літературу.

Діти Петра і Світлани Ковалевичів.

Олександр Гавриленко полюбив кактуси

Олександр Костирко

ЧЕРКАСИ. – Збирати кактуси Олександр Гавриленко розпочав у дитинстві разом із братом-близнюком Юрієм. Їздили на центральний ринок, купували там рослини. Малював їх у шкільному зошиті. Тепер цей зошит у шкільному музеї. Після одруження О. Гавриленко почав займатися кактусами „професійно“ – купує їх на виставках, замовляє насіння в Німеччині, Чехії, Голландії, США.

Перші кактуси у Черкасах вважалися заморською диковинкою. За словами О. Гавриленка, поціновувачі рослин їздили за кактусами до Росії і купували рідкісні види за високі ціни. Коли пішов до війська, то віддав братові свою колекцію. Коли відслужив, то зрозумів, що це – покликання.

Разом з сім'єю О. Гавриленко переїхав у окремий будинок, де збудував для своїх рослин теплицю. В

зимовий період опалює її дровами, взимку рослини сплять і тепло та полив їм не потрібні. Винятком хібащо є теплолюбні кактуси. Улітку поливає всі рослини дощовою водою, бо вона не залуєжує землю. Кактуси не дуже люблять воду, але коли сонце пече, то треба полити хоча б раз на тиждень.

Зараз його колекція нараховує кілька тисяч кактусів, які він тримає на площі в 55 квадратних метрів. Плянє побудувати ще одну теплицю.

Разом з братом брав участь у виставках в Києві. Кілька разів на рік вони їздять до Одеси, де збираються колекціонери кактусів з усієї України та з-за кордону.

Брати грають на гітарах, а Олександр пише пісні у стилі еспанського фламенко, став лавреатом на одному з черкаських фестивалів, де виконував свої твори разом з солісткою.

Олександр Гавриленко серед своїх кактусів. (Фото: Олександр Костирко)

Подружилися Жорнів і Позездже

Євген Цимбалюк

ЖОРНІВ, Рівненська область. – У фестивалі „Різдвяні канікули на Дубенщині“ взяла участь делегація з селища Позездже у Польщі. При прапорах України, Польщі та Євросоюзу підписано 15 січня договір про співпрацю шкільної освіти Позездже з навчально-виховним комплексом у селі Жорнів.

Передбачається спільна методична рада для впровадження та обміну інноваційними технологіями у навчально-виховному процесі, спільні навчальні дослідження у середній школі з подальшою їх публікацією у польській та українській періодиці. Вчителі проведуть спільні семінари та конференції, культурно-мистецькі акції.

Підписання договору про співпрацю у шкільній освіті в селі Жорнів. (Фото: Євген Цимбалюк)

Не стало пам'ятника Миколі Кузнецову

Євген Цимбалюк

КЛЕСІВ, Рівненська область. – Пам'ятники радянському розвідникові Миколі Кузнецову на виконання закону про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки вже зняли в селах Кам'янка та в Повчі.

10 січня постамент з погруддям М. Кузнецова демонтували у Клесові. Цей пам'ятник простояв у селищі рівно 50 років. Частина мешканців хотіла зберегти погруддя в музейній установі як нагадування про певний період історії.

Однак зроблений з бетону образ М. Кузнецова не вдалося зберегти. Він розбився на шматки. Залишилася цілою лише пам'ятна дошка з написом про діяння радянського диверсанта-розвідника.

Останні дні пам'ятника Миколі Кузнецову. (Фото: Євген Цимбалюк)

Домініка Чекун знає 150 пісень

Євген Цимбалюк

КИЇВ. – 21 грудня 2017 року в Міністерстві культури України відбулася церемонія вручення нагороди за збереження та охорону нематеріальної культурної спадщини з грошовим виразом в 20 тис. грн.

В Україні на відзначення претендували 24 номінанти, а отримала нагороду 81-річна Домініка Чекун з

села Старі Коні Рівненської області. Вона – унікальний виконавець і знавець поліських народних пісень, має гарний музичний дар та добру пам'ять на старовинні пісні, перейняті від своїх матусі та бабусі.

Одну з своїх улюблених пісень „Ой, летіли журавлі“ Д. Чекун виконала під час вручення нагороди в Києві. А диплом лавреата вона отримала з рук Міністра культури Євгена Нищука.

Домініка Чекун (з квітами) серед шанувальників культурної спадщини України. (Фото: Євген Цимбалюк)

Вісті Фундації ім. Івана Багряного Травень 2018 року, ч. 212

У Чернігові виходить нова газета

Фундація ім. Івана Багряного повідомила, що у Чернігові, старовинному українському княжому і козацькому місті, я заснував і почав видавати нову україномовну газету „Світ-інфо“. Перші числа газети я видав власним коштом, а наступні – з фінансовою допомогою Фундації ім. І. Багряного, тому хочу висловити Фундації щиро вдячність за підтримку незалежної демократичної української преси.

За лютий-травень вдалося видати вже сім чисел газети. В них, зокрема, публікації про касетний скандал в парламенті, невідоме в біографії Олександра Довженка, збагачення українських олігархів, комуно-радянське минуле.

Газета висвітлює й життя українських громад і організацій за кордоном. Для її подальшого виходу потрібна підтримка, то звертаюся

з цим до всіх патріотів, які можуть підтримати українську пресу. Пожертву для газети „Світ-інфо“ можна прислати на адресу Фундації.

Петро Антоненко,

засновник і редактор газети „Світ-інфо“, лауреат Міжнародної журналістської премії ім. Василя Стуса та обласної літературної премії ім. Михайла Коцюбинського, Чернігів.

Тернистий шлях газети „Українські Вісті“

Олексій Коновал

Перше число газети „Українські Вісті“ вийшло 19 листопада 1945 року на восьми сторінках в українському таборі в Райнгард-казармах в Новому Ульмі, Німеччина. Директором видавництва й адміністратором часопису був полковник Кирило Дацько, а редакційну колегію творили Юрій Горліс-Горський, Олекса Гай-Головко, Олександр Зозуля та Павло Маляр.

Кожний з них мав за чергою редагувати одне число газети. Але після четвертого числа дальші числа циклоstileві редагував у більшості П. Маляр. В 1946 році „Українські Вісті“ почали появлятися друкарським способом. Газета подавала, що її видає Спілка українських письменників та журналістів в Новім Ульмі, а редагує колегія.

Незавидна доля була, зараз по закінченні Другої світової війни, людей з східних та центральних областей України. СРСР прикладав усі старання, щоб їх якнайскорше забрати на „родіну“, щоб вони не встигли поширити на увесь світ, що ці „визволителі“ з Кремля не є кращими від Адольфа Гітлера та його компанії. Не дуже прихилили поставилися до людей, що видавали „Українські Вісті“, середовища, що вважали себе українцями й патріотами. Почали робити різні перешкоди, доноси, ширити залякування та шантаж. В „Українських Вістях“ ч. 36 за 19 вересня 1946 року поміщено постанову загальних зборів Спілки письменників і журналістів в Новому Ульмі у восьми пунктах. Деякі з них не зашкодять подати:

„Спілка Українських письменників і журналістів в Новому Ульмі подає до відома української громадськості на еміграції таке: довгий час деякі елементи ведуть в провокаційний спосіб публічне плямування часопису „Українські Вісті“ і співпрацівників його редакції, поширюючи чутки, що цей часопис нібито є „комуністичний“, виходить на „більшовицькі гроші“ і т. д. В цій справі до редакції надходять листи і усні запитання, рівно ж і протести проти наклепів.

Довгий час ведеться переслідування часопису „Українські Вісті“ в спосіб самочинної заборони продавати його в інших українських таборах, в спосіб спалювання накладу часопису по таборах, в спосіб шантажування поширювачів часопису та співпрацівників редакції, публічне шельмування, побиття, доноси радянським чинникам з метою видати співробітників редакції репатріаційній комісії, що мало місце 17 вересня 1946 року в таборі Новий Ульм.

Спілка українських письменників і журналістів в Новому Ульмі заявляє, що часопис „Українські Вісті“ є органом демократичним, національно-українським і працівники його громад-

сько-відповідальні люди ніколи нічого спільного з більшовизмом не мали і не мають, а навпаки, були переслідувані більшовизмом“.

В цьому числі вже обіч напису, що газету редагує колегія, подано, що начальним редактором є Іван Багрянний. Окрім І. Багряного, в 1946-1950 роки, коли ще українці не виїздили за океан, в редакції „Українських Вістей“ працювали як редактори певних відділів П. Маляр, О. Зозуля, Анатолій Гак (Мартин Задека), Дмитро Нитченко, Анатолій Юриняк, Андрій Ромашко та Андрій Глинін. Головними відповідальними редакторами газети впродовж 55 років були П. Маляр (1945), І. Багрянний (1946-1947, 1954, 1957-1962), Юрій Дивнич-Лавриненко (1948), Михайло Воскобійник (1949), А. Ромашко (1950-1953), Віталій Бендер (1955-1956), А. Глинін (1963-1974) та Федір Гаєнко (1975-1978).

В серпні 1978 року „Українські Вісті“ перенесено з Німеччини до США, в Дітройт, і редактором з того часу аж до початку 1994 року був Михайло Смик. Обов'язки головного редактора, починаючи з 1950-их років, з року в рік тяжчали. Зменшувалася кількість працівників у видавництві і головний редактор був єдиним редактором газети. В силу обставин він мусів виконувати багато додаткових зобов'язань: вести кореспонденцію з дописувачами й читачами, поправляти мову, робити коректу газети та турбуватися за фінанси видавництва.

Щоб поправити фінансові справи газети, у 1975 році створено Фундацію ім. І. Багряного. Коли Україна стала незалежною державою, Фундація запросила на допомогу М. Смиків молодого журналіста газети „Літературна Україна“ Сергія Козака, який допомагав редакторів. У 1994-2000 роках газету редагував С. Козак.

Фінансова сторона більшості українських видань та публікацій, в різні роки, в Україні чи за її межами, не була рожева. Ми часто чуємо нарікання, що старші віком відходять в інший світ, а молодь не цікавиться своєю пресою. В роки перед Першою світовою війною та й в роки Визвольної боротьби України нарікали й жалілися на це саме і Євген Чикаленко, Іван Франко, Борис Грінченко, Симон Петлюра, Володимир Винниченко й багато інших, які були редакторами або видавцями газет чи журналів. Наші видання, колись і тепер, існували завдяки жертвам невеликої кількості громадян. Доля „Українських Вістей“ не була винятком. Після розселення українців по різних континентах та державах, зацікавлення українською книгою, газетою та політикою постійно зменшувалося.

І. Багрянний дуже турбувався за дальшу долю „Українських Вістей“. До Данила Завертайла в Чикаго, який був поширювачем його книг та газети, 17 серпня 1962 року він писав: „Україн-

ські вісті“, спасибі Вам усім, на цей раз вирятували! Живем знову якийсь час. Я думаю, що тепер „УВ“ перетягнуть через наступний рік до літа, тобто до чергової скрути. Трудно це все. І від дня до дня трудніше, але не хочеться ж здаватися! Знаю, що люди потомилися з тими збірками, що все те остогидло, що треба б уже дати людям спочити, але якось не хочеться щоб „УВ“ вмерли при мені, щоб я те бачив. Нехай уже після мене. Хоч я не вірю, щоб вони так просто вмерли, їй-бо! Це ж душа нашої еміграції. Її совість, її живчик. І тому вони ніяк не вмруть. Чи може, я дурю сам себе? Але досі я був саме того певен“.

Така невесела доля „Українських Вістей“ була за життя І. Багряного, який помер 1963 року. Мимо всіх труднощів газета – бастион українських демократів, проіснувала 55 років.

Коли Україна стала незалежною державою, в якій натворилось багато різних партій, то в травні 2000 року відбувся з'їзд Української Демократично-Республіканської Партії (УДРП), яка раніше багато років називалася Українська Революційно-Демократична Партія (УРДП), на якому вирішено припинити діяльність партії й рівночасно припинити видавання газети „Українські Вісті“, а читачам її запропонували стати передплатниками й читачами „Свободи“, найстаршої української газети в світі. Українському Народному Союзу й редакції „Свобода“ вислано листа з пропозицією збільшити число читачів їх газети.

В листі від президента Українського Народного Союзу Уляни Дячук сказано: „Я жалію, що корчиться українська преса на поселеннях, проіснувавши понад пів століття у невідрадних обставинах. Завдяки відданним засновникам і підтримці великого круга її подвижників Ваша газета „Українські Вісті“ виконувала гідно своє завдання. Розумію Вашу теперішню ситуацію, бо і „Свобода“ бореться за кожного передплатника та мусить більше наполягати на оголошеннях, щоб забезпечити своє існування. Український Народний Союз вдячний, що Ваша Фундація ім. Івана Багряного рекомендує читачам „Українські Вісті“ стати передплатниками „Свободи“. Ми готові заохотити Ваших передплатників одержувати „Свободу“, але щоб це виконати в час, просимо переслати нам чим скорше адресар передплатників, щоб наші працівники могли перевірити їх з адресарем „Свободи“ та внести тих, які не одержували „Свободу“. Запевняю Вас, що Фундація ім. Івана Багряного буде мати раз у місяць сторінку у „Свободі“, щоб поміщувати інформацію про свою діяльність“.

Від того часу Фундація фінансово допомагає газетам, журналам та видавництвам України та видає різні книжки, які не могли появлятися за комуністичної влади.

Фундація щиро дякує за підтримку!

Від часу появи попередньої сторінки Фундації ім. Івана Багряного прислали пожертви на різні цілі такі організації та особи: 17,700 дол. – **Віра і Богдан Боднаруки** для потреб в Україні та в діаспорі; 1,000 дол. – **Фундація Української Спілки „Сапомоміч“ в Чикаго** на видавничу діяльність журналу „Бористен“ в місті Дніпро; 250 дол. – **Ніна Сакун** на потреби Фундації; 100 дол. – **Філія Об'єднання Демократичної Української Молоді (ОДУМ) в Чикаго** замість

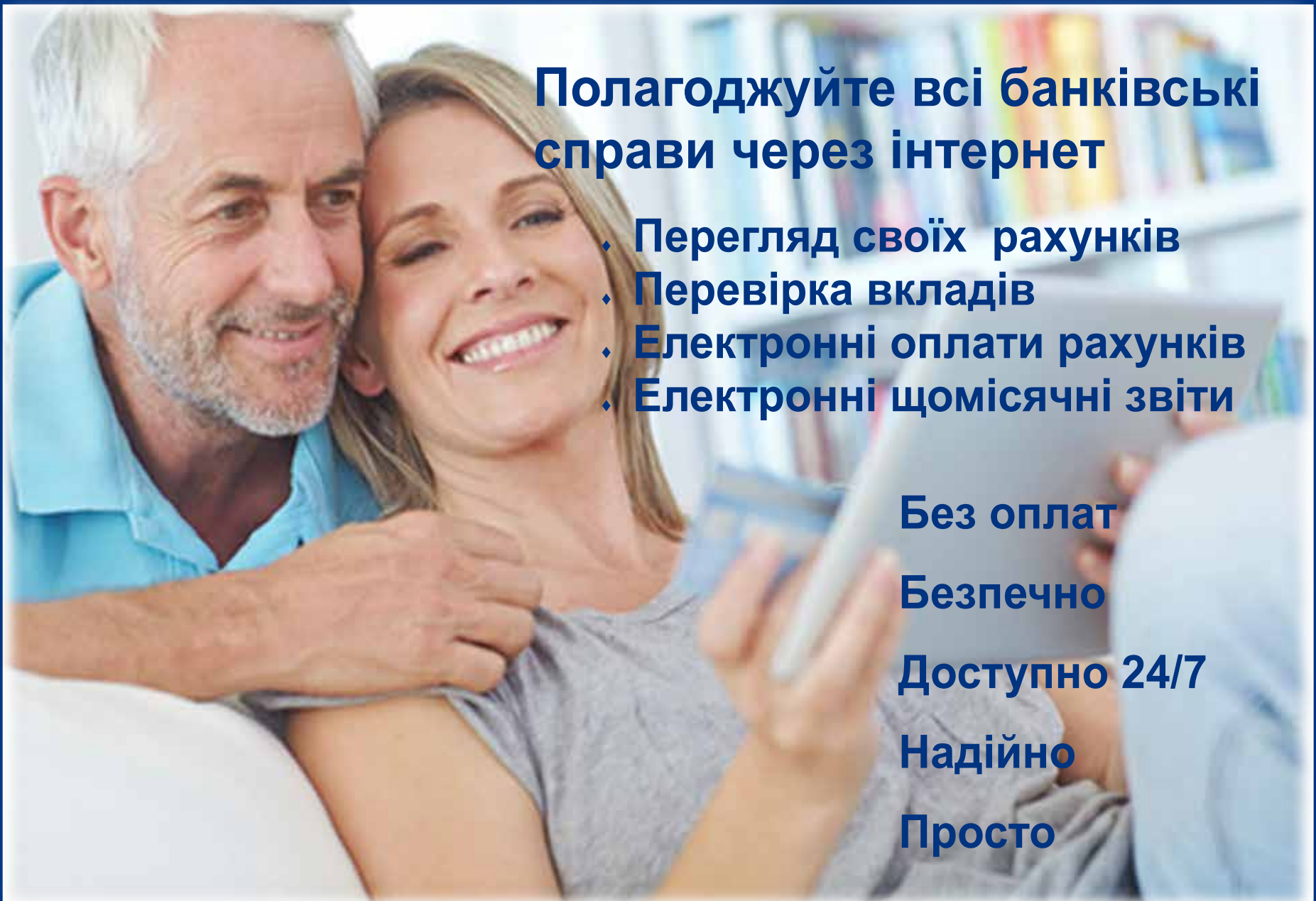
квітів на могилу Лени Шкребець-Скиби, яка відійшла у вічність 5 березня 2018 року, й на потреби Фундації; 50 дол. – **Ойсайн Голм Олсен** в пам'ять Іларіона Хейлика.

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й прохає й далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати видавництвам, газетам, журналам, сиротам, пораненим воякам та їх родинам в Україні.

Дописи і листи до Фундації ім. Івана Багряного, членські внески і пожертви просимо посилати на адресу:

**Bahriany Foundation
19669 Villa Rosa Loop
Fort Myers, FL 33967**

Сторінку редагує Олексій Коновал

Полагоджуйте всі банківські справи через інтернет

- Перегляд своїх рахунків
- Перевірка вкладів
- Електронні оплати рахунків
- Електронні щомісячні звіти

Без оплат

Безпечно

Доступно 24/7

Надійно

Просто

www.selfreliance.org

САМОПОМІЧ НЬЮ ЙОРК

Федеральна Кредитова Кооператива

Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.

Головне б'юро: 108 Second Avenue New York, NY 10003 Phone: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

Вигідно розташовані філії:

Kerhonkson:

6329 Route 209
Kerhonkson, NY 12446
Tel: 845.626.2938
Fax: 845.626.8636

Uniondale:

St. Vladimir Parish Center
226 Uniondale Avenue
Uniondale, NY 11553
Tel: 516.565.2393
Fax: 516.565.2097

Astoria:

32 01 31st Avenue
Astoria, NY 11106
Tel: 718.626.0506
Fax: 718.626.0458

Lindenhurst:

Holy Family Ukrainian
Catholic Church
225 North 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631.867.5990
Fax: 631.867.5989

Простіший Спосіб Платити

ВЖИВАЙ ТЕЛЕФОН, А НЕ ГАМАНЕЦЬ. ЦЕ ПРОСТО, НАДІЙНО І БЕЗПЕЧНО!

Відтепер можете вживати свої кредитні або дебетні картки VISA від SUMA для здійснення покупок через Apple Pay, Android Pay або Samsung Pay. Використовуйте усі переваги своїх кредитних або дебетних карток VISA від СУМА при зручних оплатах через додаток на телефоні.

Все що потрібно зробити – завантажити додаток і внести інформацію про свою картку від СУМА.

Наші зручно розташовані філії до Ваших послуг

Main Office
125 Corporate Blvd.
Yonkers, NY 10701
Phone: 914-220-4900, Option 0
Fax: 914-220-4090

Yonkers Branch
Ukrainian Youth Center
301 Palisade Ave.
Yonkers, NY 10703
Phone: 914-220-4900, Option 7
Fax: 914-965-1936

Spring Valley Branch
Ukrainian Hall
16 Twin Ave.
Spring Valley, NY 10977
Phone: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335

Stamford Branch
Ukrainian Research Center
39 Clovelly Rd.
Stamford, CT 06902
Phone: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246

New Haven Branch
Ukrainian Heritage Center
555 George St.
New Haven, CT 06511
Phone: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677

1-888-644-SUMA (7862) | Visit us online at www.sumafcu.org

НОВІ ВИДАННЯ

Правда про війну, що пройшла крізь серце

Аскольд Лозинський

Світлана Талан. „Ракурс“. Клюб сімейного дозвілля, Харків, 2017, 318 стор.

Представлення війни на Донбасі, а конкретно на Луганщині, через призму очей і почувань двох персонажів, здається таких подібних, але також дуже різних, обоє молодих, не одружених, які фактично зустрічаються аж при кінці роману. Їхні життя проходять у інших напрямках.

Дівчина Єліна, патріотично наставлена щодо України, україномовна, з мамою і батьком, сестрою і навіть двома малолітніми позашлюбними дівчатками, розривається між почуттям бути мамою-берегинею своїх діточок, або бути воїном України та таким способом бути мамою-берегинею не тільки майбутнього своїх малят, але всіх малят України.

Хлопець Євген, одинак, нежона-

тий, без батьківської опіки, теж з мамою, яка прожила в Первомайську своє життя, любить Донбас і степи, але підпадає під московську дезінформацію. Він добрий з натури, ідеаліст, рівночасно наївний щодо москалів, також патріот, але степів і шахт Донбасу. Його внутрішній конфлікт тим глибший, що він закоханий у дівчину, яка спочатку не знає про те, що він бойовик-сепаратист, а вона не сприймає сепаратистів, вважає їх зрадниками.

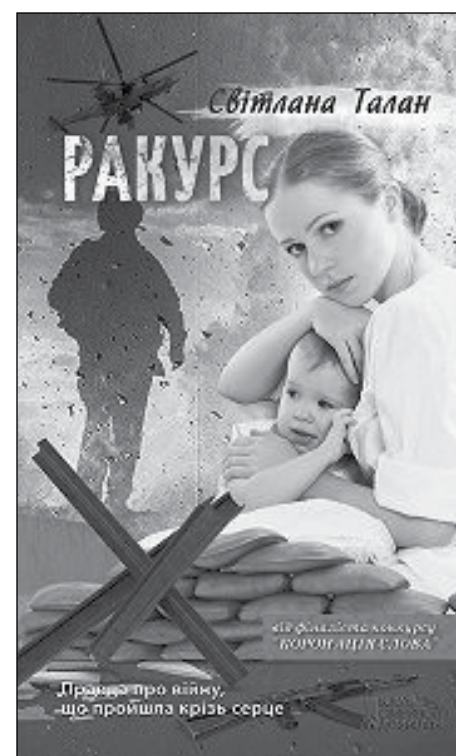
Основна тема роману – психологічний аналіз головних героїв, які, мабуть, представляють якусь частину населення і тому є симптоматичними. Авторка змальовує глибоке розчарування персонажів, деякі яких наставлені проти Києва, бо там крадуть, а з часом бачать, що навіть їх друзі і однодумці роблять це саме, тобто крадуть з помешкань тих, яких називають ворогами.

Євген після втечі за кращими можливостями під Москву, вперше

відчуває, що москалі – це не брати, не друзі, а вороги, чужі люди, з якими він не може мати нічого спільного.

У книзі є критика влади України, а також і громадянського суспільства вже за час незалежності, тому що фактично ніхто, ніколи не займався справою українізації цілої України, а зокрема тих територій, котрі були під найбільшим впливом Москви. Чому так легко відібрала Москва Крим і знайшла стільки прибічників для своєї авантюри на Донбасі? Це питання сьогодні має дуже ясну і чітку відповідь.

Від Переяслава Москва зробила з багатьох українців „малоросів“, зробила їх довірливими слухачами московської пропаганди. Москалі працювали на пропаганду. Населення треба було перевиховувати, випрямлювати, а не просто ігнорувати чи осуджувати. Рівночасно треба було від початку нейтралізувати московську дезінформацію, включно з московською мовою, культурою.

Конгрес Українців...

(Закінчення зі стор. 1)

канадського Парляменту (Етобіко-Центр).

Міністер Клімкін прибув до Торонта щоб взяти участь у зустрічах міністрів закордонних справ країн Великої Сімки (G7 – Канада, Франція, Німеччина, Італія, Японія, Великобританія, Сполучені Штати Америки). Канада головує у G7 в 2018 році.

Громадські провідники та Міністер Клімкін обговорили подальшу підтримку України Канадою в умовах російської гібридної війни на території України. Вони також зупинилися на питанні відкриття

Консулства України в місті Едмонтон. Міністер Клімкін заявив, що офіційне відкриття Консульства відбудеться в вересні 2018 цього року.

„Ми вдячні, що Канада запросила Міністра Клімкіна на зустріч міністрів закордонних справ Великої Сімки. Це запрошення підкреслює той факт, що країни-учасниці Великої Сімки усвідомлюють важливість завершення російської окупації суверенної української території та безпосередньої війни Росії проти України,“ – заявив Павло Грод. „Ми мали щиру та відкриту дискусію з Міністром Клімкіном, в тому числі і про бачення нашої громади щодо подальших потрібних кроків української влади.“

КУК

УКУ входить...

(Закінчення зі стор. 9)

рівень ВНЗ. Група першого місця – це УКУ, Національний університет ім. Тараса Шевченка і Національний університет „Кієво-Могилянська академія“. Далі йде Університет ім. Богомольця, Львівський медичний університет, Київський політехнічний університет, Харківський університет. Є основні три центри освіти, що можна було побачити і в 2011 році. Це – Київ, Львів і Харків”, – зазначив керівник напрямку журналістики „Texty.org.ua“ Анатолій Бондаренко.

Цього року УКУ обрали своїм місцем навчання 327 першокурсників, які вступили на 10 бакалаврських програм. Впродовж останнього року університет, з одного боку, продо-

вжував активно рости та розвиватися, а з іншого – команда докладала зусиль до перегляду, покращення і наповнення новим змістом та якістю процесів, що відбуваються на рівні управління, а також змісту програм.

Важливість такого підходу достатньо добре показала вступна кампанія УКУ та її результати: кілька абсолютно нових міждисциплінарних програм, таких як Етика-політика-економіка (факультет суспільних наук) і Бізнес-аналіза (факультет прикладних наук), змогли залучити яскравих вступників.

У загальному, 41 відс. першокурсників бакалаврських програм УКУ 2017 року належать до 5 відс. найкращих випускників країни за результатами профільного іспиту ЗНО. А на програмах факультету прикладних наук ця цифра становить 57 відс.

Тільки пам'ять, ...

(Закінчення зі стор. 7)

жні ветерани, учасники тієї страшної війни, ніколи не випромінювали радості в цей день, вони не стрибали і не сміялися – вони тихо згадували про жах, страх, біль, смерть, вони згадували обличчя і останні слова своїх загиблих товаришів ... вони не любили про це говорити, а коли їх дуже просили, то дуже багато чого не могли розповісти і ретельно вибирали моменти і слова – такі були часи, всю правду було не розповісти – майже так само, як зараз ...

Я пам'ятаю, як ветерани мовчки сиділи з чаркою горілки і шматком чорного хліба, занурившись в важкі спогади, поки молодь, яка не нюхала пороху, веселилася ...

Так ось, 9 травня – не свято для нас, це було свято для них, що воювали, та й те гірке, зі справжніми сльозами горя і болю на очах ... а для нас це має бути зовсім не зайвий привід для дозвілля, веселощів, а навпаки.

Тим більше, якщо ви бачите зневажливе ставлення уряду до тих одиниць, що залишилися в живих, учасників тієї війни – сором повинен бути такий, що ні в одне живе серце йому не поміститься, адже вони вмирають в голоді, злиднях і забутті ...

9 травня – день Пам'яті, Скорботи і Подяки, низький уклін всім

тим, хто брав участь, хто загинув у тій страшній війні з фашизмом і нацизмом – росіянам, англійцям, полякам, євреям, білорусам, казахам, грузинам, вірменам, татарам, американцям, австралійцям і багатьом іншим ... Християнам, буддистам, мусульманам, юдеям – всім, хто поборов Зло.

І я вважаю, що особливим чином зараз, в ганебний для Росії час, ми повинні вклонитися братам українцям, адже кожне п'яте життя, віддане в боротьбі з фашизмом – українське. І мені, як громадянину Росії, безмежно соромно за те, що зараз творить в Кремлі злочинний російський уряд з українцями, чії предки пліч-о-пліч з нашими предками, в одному окопі, в одному танку, на одному полі бою віддавали свої життя в сутичці з загальним Злом. Веселощів бути не може. Може бути тільки Пам'ять і Скорбота. Щоб більше такого не повторилося. Поважати, дякувати, просити вибачення і Пам'ятати. Ніколи не забувати. Заради дітей, заради життя, заради майбутнього. Пам'ятати. Інакше все повториться, але ще страшніше.

Пам'ятати. Пам'ятати. Пам'ятати ...

Інтернет-ресурс „Віче „НСН“

Олексій Лебединський – російський музикант і громадський діяч, опозиційний до путінського режиму, Москва.

Поволжя та Урал...

(Закінчення зі стор. 3)

кінові після 2013 року туди дороги нема. Спершу – через участь в Євромайдані, потім – у війні на Донбасі та через волонтерські поїздки на схід України. В офіційній російській пресі він – „мордовський бандерлог“, „ерзянський сепаратист“. Сам себе він називає по-іншому: „Ерзя, який ризикував життям заради України“.

Уже десяток років, як О. Болькін і його соратники не полишають надії поставити в Саранську пам'ятник князеві Інязоріві Пургазові, який правив у XIII ст. і якого ерзяни вважають своїм національним героєм. Спершу активісти просили у міської влади грошей на монумент, тепер розраховують хоча б на дозвіл і місце, але й цього поки нема.

„Вивів я таку формулу забуття: вчора ти ерзя, сьогодні – мордвин, завтра – росіянин, а післязавтра – ніхто. Людина без мови, звичаїв, зв'язків. Мордовія – єдине місце, де може зберегтися ерзянська та мокшанська культура“.

У Києві шляхи Р. Кашапова та О. Болькіна перетнулися. Разом це вже два народи Поволжя й Уралу, знайшлися й представники інших: Башкортостану, Чувашії, Удмуртії,

Марій-Елу. Так з'явилася ідея „Вільного Ідель-Уралу“, який хоче суверенітету для кожної республіки і незалежності від Росії.

Досвід України багато в чому надихає активістів. Вони заздять тому, як українці шанують жертв радянських репресій. У Мордовії, до прикладу, складно віднайти інформацію про тамтешніх репресованих радянською владою. Національна пам'ять втоптується. Тож навіть відвоювати місце під пам'ятник – для ерзян питання десяти років: йдеться не про земельну ділянку, а про місце, що може згуртувати людей.

О. Болькін оптимістичний у своїх прогнозах і вірить, що в перспективі можна буде охопити ідеєю „Вільного Ідель-Уралу“ щонайменше 12 млн. людей з усіх представлених республік. Україну, яка обороняється від Росії, теж зараховує до своїх союзників.

„Пригнічувати менші народи – звична поведінка російської імперії. Поодинокі ми – раби, які ніяк не можуть цьому зарадити. Але можемо об'єднатися і діяти разом“.

Львівський культурологічний журнал „І“

Ярослава Тимошук – українська журналістка, Київ.

Ліва напад

(Закінчення зі стор. 1)

появу в українській суспільній думці позитивного дискурсу щодо Української Повстанської Армії, зокрема щодо перейменування вулиць на честь Романа Шухевича і Степана Бандери. Розпустивши брехливі язики, Р. Ханна і його однодумці вимагають від української влади „розформувати неонацистський батальйон „Азов“. Ну що ж так мало захотіли? Вже треба було скористатися нагодою й висловити найбільше бажання лівих – взагалі розформувати незалежну українську державу. Бо підважувати честь і славу УПА – це означає посягати сумніви в історичному праві України на свободу і незалежність.

Це стосується і добровольчого корпусу „Азов“. Тому тут уже не витримав навіть Міністер внутрішніх справ України Арсен Аваков, у своєму коментарі-відповіді на жалюгідні „аргументи“ Р. Ханни нагадавши, що „Азов“ „є одним з найбільш вмотивованих та боездатних патріотичних формацій, з першого дня збройної агресії Росії протистоять їй на фронті, самовіддано захищає суверенітет і територіальну цілісність нашої держави і вже має героїчну переможну історію, зокрема звільнення від проросійських окупантів Маріуполя, Широкиного, Мар'їнки та інших українських міст“.

Думка голови Українського інституту національної пам'яті Володимира В'ятровича:

„Коли прикладом вшанування колабораціоністів називають в'язня нацистського табору „Заксенгаузен“ Степана Бандеру або Романа Шухевича, який з 1943 року очолював один з наймащабніших антинацистських рухів спротиву в окупованій Третім Райхом Європі, то це свідчить тільки, як мінімум, про низький рівень знань тих людей, які поставили свій підпис“.

Думка виконавчого віце-президента Конгресу національних громад України, співголови Асоціації єврейських організацій та громад України Йосипа Зісельса:

„Ця заява 57 американців є дуже дивною для мене. Вона в черговий раз показує, що не всі конгресмени США, на жаль, обізнані в історії України чи в історії Польщі. Вони чинять так тому, що хтось це любить. У США є спеціальні фірми. Платиш їм гроші, і вони люблять ту чи іншу заяву, збирають підписи сенаторів чи конгресменів, і потім ця заява виходить ніби ініційована самими конгресменами. Тому не варто аж так багато уваги на це звертати“.

Ні, дуже треба звертати увагу, і не можемо розглядати цей випадок ізольовано. Згадаймо подібний лист у 2013 році, ще за президенства Віктора Януковича, коли „регіонали“ з кремлівської підказки ототожнювали український патріотизм з фашизмом. Тоді такого самого змісту лист вийшов з американських лобістських груп, що фінансувалися Кремлем. Оце вже справді Вінстон Черчилль мов у воду дивився: „Фашисти майбутнього будуть називати себе антифашистами“.

Справедливим гнівом прозвучав коментар бойового командира „Азова“, Народного депутата Андрія Білецького:

„Ми не потребуємо ні від кого дозволу боротися за свободу та краще майбутнє власного народу і вмирати за це. У цьому ми справді схожі на тих, кого палять лівачі-конгресмени – на воєнків Української Народної Республіки і Української Повстанської Армії“.

Та як би ці ідеологічні диверсії не боліли нас, українців, проблема політичної лівизни значно ширша і небезпечніша. Хто не вірить, що це так, нехай прочитає книжку американського публіциста Деніса Прейгера „Все ще найкраща надія“ („Still the Best Hope: Why the World Needs American Values to Triumph“) – про міру домінування лівих ідей в сучасному світі. Це обов'язковий паціфізм, соціалістичне заопікування людиною від коліски до могили, соціальна зрівнялівка, секуляризм, космополітизм і все та ж велика теоретична облуда – „Свобода, рівність і братерство“, практичне здійснення котрої завжди закінчувалося ріками невинної людської крові.

DNIPRO LLC.

- Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
- Грошові перекази у всі країни світу • Українські та європейські компакт-диски • Українські сувеніри та хустки
- Телефонні картки: 80 хвилин розмови за 5 дол.

ROSELLE, NJ
645 W. 1st Ave.
Tel.: (908) 241-2190
(888) 336-4776

CLIFTON, NJ
565 Clifton Ave
Tel.: (973) 916-1543

PHILADELPHIA, PA
1916 Welsh Rd., Unit 3
Tel.: (215) 969-4986
(215) 728-6040

2200 Route 10 West, Suite 109
Parsippany, NJ 07054
(973) 538-3888 • Fax: (973) 538-3899

ROXOLANA
INTERNATIONAL TRADE, LTD
e-mail: roxolanalt@roxolana.com
web: www.roxolana.com

ROXOLANA Travel

- У нас можна замовити авіаквитки на будь-які авіакомпанії до більшості європейських країн.
- Візові послуги до України (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на літовище.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

ROXOLANA Money Service

ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ В УКРАЇНУ:

Сума	Оплата	Сума	Оплата	Сума	Оплата
\$100 - \$7	\$400 - \$12	\$800 - \$17			
\$150 - \$10	\$500 - \$12	\$900 - \$20			
\$200 - \$10	\$600 - \$15	\$1000 - \$20			
\$300 - \$12	\$700 - \$17				
Сума вище \$1000 - Оплата 2%					

Маємо ліцензію на пересилку доларів. Також пересилаємо в інші країни.

* Додаткова оплата за доставку. Існують певні обмеження.

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок „Родинний“ з каталога

вміст пакунка:

борошно - 20 ф., гречка - 10 ф.,
олія - 1 гальон, тушонка - 3 ф., саямі - 3 ф.,
родзинки - 3 ф., дріжджі - 1 ф.,
кава мелена - 2 ф., шоколад - 2 плитки.
Ціна \$99 за 51 ф.

ПАКУНКИ В УКРАЇНУ

МОРЕМ - АВІА

Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS.
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуючись нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте: (973) 538-3888.
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталога.
- Медикаменти на замовлення до України.

1-888-PAKUNOK (725-8665)

LYTWYN & LYTWYN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytwyn, Manager
NJ Lic. No. 3212

AIR CONDITIONED ROOMS

Обслуга ЩИРА і СЕРДЕЧНА
Our services are available
anywhere in New Jersey.

Також займаємося похоронами
на цвинтарі в С. Бавнд Бруку
і перенесенням тілних останків
з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME

1600 Stuyvesant Ave (corner of Stanley Terr.)
UNION, NJ 07083
908-964-4222 • 973-375-5555
www.unionfuneralhome.com

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами
в **BRONX, BROOKLYN,**
NEW YORK і околицях

ДАНИЛО БУЗЕТА – директор
Родина **ДМИТРИК**

Peter Jarema Funeral Home, Inc.
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N. Y. 10009

(212) 674-2568

Oblast Memorials

PO Box 746, Chester, NY 10918

845-469-4247 E-mail: oblast@optonline.net

ОБСЛУГОВУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В NY/NJ/CT/PA

З ВИРОБОМ ЗНАМЕНИТИХ

~ ПАМ'ЯТНИКІВ ~ МАВЗОЛЕЇВ

НА ВАШЕ БАЖАННЯ МОЖЕМО ЗУСТРІТИСЯ З ВАМИ

У ВАШОМУ ДОМІ, ЩОБ ОБГОВОРТИ ВАШ ПРОЄКТ.

УНСоюз оголошує

приділ стипендій та
нагород студіюючій
молоді на академічний
рік 2018-2019

Кандидати на стипендії або нагороди мусять:

- Бути активними членами УНСоюзу принайменше два роки до 1-го червня 2018 року
- Під час останніх двох років, мати полісу принайменшої вартості \$5,000 (не включає поліс Термінового страхування)
- Бути прийняті на студії до університету в США або в Канаді

Аплікація на стипендію або нагороду від УНСоюзу мусить бути вислана до 1-го червня 2018 року

За точними інформаціями телефонуйте до Головної канцелярії УНСоюзу або відвідайте сторінку „Наші Пільги“ на інтернетній мережі УНСоюзу:

www.UkrainianNationalAssociation.org

UNA, Inc.
2200 Route 10
Parsippany, NJ 07054
800-253-9862 ext. 3035

UNF Fundraiser Soyuzivka Heritage Center

The Largest Ukrainian Festival
in the United States, organized by
the Ukrainian National Foundation,
under the patronage of the
Embassy of Ukraine.

JULY

13, 14 & 15

FRIDAY NIGHT

FUNDRAISER

LVIV RETRO GALA

Proceeds to
benefit Soyuzivka

Ukrainian Village, Dancing,
Music & Song, Art/Crafts,
Delicious Ethnic Foods,
Concerts in Veselka Hall,
Beer Garden and Zabavas!

Shuttle bus to Hudson Valley
available from parking areas

Must be patron of Hudson Valley Resort
1-888-9-HUDSON

Admission \$30

VIP Parking \$20

Soyuzivka Heritage Center

216 Foordmore Rd.
Kerhonkson NY 12446
845-626-5641
soyuzivka.events@gmail.com
www.soyuzivka.com

Vendor info:

941-966-5241 | 845-626-5641
heritageuki@gmail.com

2018 Ukrainian Cultural Festival

at Soyuzivka

Kerhonkson, New York

Special Guest

Oleksandr Ponomariov

Orest Luty

Iryna Fedyshyn

MC Petro Maha

Roma Pryma Bohachevsky
Ukrainian Dance Workshop

Dumka Choir